

Игор М. Ђурић

**(не)Пристојна размишљања о
скарадном**

**(порнографија са благим присуством еротике:
сећања, песме, приче, одломци, цитати...)**

Игор М. Ђурић

(не)Пристојна размишљања о скарадном

(порнографија са благим присуством еротике: сећања, песме, приче, есеји, одломци, цитати...)

www.djuricigor.net

copyright by ©Igor M. Djuric

* овај рукопис садржи експлицитне описе секса и народску употребу речи везаних за полне органе и секс, **те није препоручљив за читаоце млађе од 20 година** и особе којима такво изражавање смета, те феминисткиње, моралисте, родбину, моју жену и тд....

...овај рукопис је плод маште и свака сличност је случајна...

...овај рукопис је књижевност и нема везе са науком, све интерпретације аутора су плод књижевне маште а сви савети и гледишта су су чиста фикција са уметничким а не научним или законским објашњењима...

...схватите ово као писање о криминалу, говорећи о томе аутор не позива на чињење кривичних дела, нити је сам криминалац, само се користи фикцијом описујући измишљене догађаје при том указујући на суштину...

* **НАПОМЕНА:** У неким случајевима коришћене песме из књиге "БОРДЕЛ МУЗА", АНТОЛОГИЈА ФРАНЦУСКЕ ЕРОТСКЕ ПОЕЗИЈЕ, Избор и превод/препев ДАНИЛО КИШ

*

Невиност је постепено губио, са веома мало година живота и у дужем периоду. Губио је чедност поступно, део по део, јер се невиност може изгубити на различите начине и много пута. Губио је те "невиности" истражујући и проналазећи, најчешће случајно, почешће туђом намером. Међутим, та дечачка губљења невиности он не рачуна у она "права", јер је чешће био објект него субјект, и није имао довољно мушких капацитета. Чинило му се тада, када му се ТО дешавало (јер, рекосмо већ, невиност се може изгубити на различите начине и много пута, до краја живота се може губити невиност јер увек постоји нешто у човеку у чему је још "невин"), да важније ствари нема у животу и да срећнијег дечака од њега нема на целом свету. После је, одрастањем и сазревањем, са сваком следећом девојком наново губио невиност (и, оне са њим). Свака жена је била непроцењиво благо, свака другачија, свака нова. Увек би му се чинило да је свака најважнија и да са сваком доживљава највећу срећу.

*

Учили су нас да пољубимо хлеб
Пре него што га бацимо

Васпитавали су нас
Да љубимо руке старијима

Терали су нас
Да љубимо покојника

Гледали нас како љубимо
Икону у сркви

Нагонили нас да се изљубимо
Кад укрстимо чаше

Љубили смо: врата, слику, чашу, земљу, старце, децу, јабуку, заставу,
мермер, пушку, крст, говече, праг...

Све су нас учили и терали: да љубимо – осим жене. Нису нас васпитавали да
жену љубимо. Не!!! То је била срамотно.

Зато смо се сами учили.

"Колико је пута сваки писац запитао себе: шта ли ће рећи моја мајка кад ово прочита? Шта ће казати моја жена? Или моја ћерка? Моји пријатељи? Шта ће, уосталом, рећи свет?"

Пекић

ПОЧЕЦИ

...Између сна и међуножја:
ЖИВОТ ЈЕ...

„Немогуће је обљубити све жене света, али треба покушати“. Зато, поштована господо Фројд, Адлер и Јунг, ево решисмо да Вам напишемо неколико речи! Не да схватите, само да се забавите. Ништа новoga нећете чути. Само потврде већ старих прича и сазнања Лепо је је негде написао Жилијен Жика Павловић: *цедимо сећања на детињство као сперму из издрканог курца*. Заиста непотребно добро формулисано. Треба из себе исцедити сећање на нешто велико и важно из живота. А шта је веће и важније од секса? Дође време када је све „велико“, када више нема малих и небитних догађаја и успомена. Дође животно доба када би чак повратили и ружно, и гладно, и понижено, само да опет буду оне године кад смо млади и када у своме незнању ишчекујемо да нам се догоди нешто грандиозно и значајно – па, да самим тим и почнемо да живимо прави живот.

Деси се само старост – и то: како коме. Ерик Берн у књизи *"Секс у љубави"*, пише: *„Један од знакова да младост пролази је кад мушкарцу почну да расту длаке из ушију. Поузданији знак је када за кафанским столом почне да разговара о новцу, а не о женама“*. После четрдесете: садашњост и будућност су само остаци прежвакане прошлости!!! После четрдесете године мало је још "невиности" остало неизгубљених и већина њих нити су моралне, нити су законите, нити су физичке изводљиве. Дође време када се више размишља о другим стварима, најчешће о смрти. (Салвадор Дали: *„После еротизма, смрт је тема која ме највише интересује“*). Након тога, пред крај живота, у старости, више се радујете кад ујутро добро серете, него ако доживите оргазам. То већ више није мушкарац.

Гинтер Грас у својој аутобиографској прози написао о томе како су га у животу мориле три глади: *за храном, за сексом, и за уметношћу*. У Бертолучијевом филму, стари земљопоседник, којег глуми Берт Ланкастер,

каже отприлике следеће: није страшна ни болест, ни рат, ни никакво друго зло, већ вели он: *Проклет је онај коме се више не диже! Млеко и говна. Нема сврхе. Неће очврснути*. Кад не поможе ни младо девојче, које му одговара да *нико не може мусту бика*, узне човек конопче, те се обеси. Казанова, *"Мемоари"*, III књига, страна 275, каже: „*Cazzo non vuol' pensier*“ – "Курац неће брига". А брига дођу са годинама. Мада, било је и других објашњења, кроз историју: *"Када се уд ни на који начин не може узбудити и извршити сполни чин, то је знак природне импотенције; али када је узбуђен и усправљен, но ипак не може извршити своју функцију, то је знак зачараности"*. - Hostiensis "Suma".

Сви покушаји понирања у своју или туђу прошлост сведу се на причу о женама. Сва људска (мушка) стремљења окренута су томе, док је мушкарац способан и репродуктиван. Чак и када то више није: он се најрадије сећа жена. И жене, добар део живота, посвете женама: бране од њих свога мужјака, своје дете, саме себе. Ни мушки, ни женски, никада нису искрени пријатељи са женама. Све се врти око секса и еротских сањарија. Најзад, држимо као потпуно тачну Фројдову теорију да су *осим тежње за опстанком све остале човекове енергије сексуалне природе*. И остале Фројдове, а много озбиљније теорије, сматрамо, ако не потпуно тачним, а оно као сасвим солидне путоказе ка расветљавању нечије личности, поготову уметникове. Једино не сматрамо тачним да су те тежње узрок девијација и обољења. Човеку је болест у његовој природи дата.

Он је, као дечак, био мутант, комбинација књижевних ликова за које ће тек касније чути. Испод стола, или у дворишту, он је тада био Франкенштајн састављен од карактерних особина Оскара из *Лименог добоша* и Тома Сојера из *Тома Сојера* (са све Хаклбери Фином): волео је девојчице таман онолико - колико и да база околу са деранима и завлачећи се на разна места, пеца рибу и вирка кроз ограду. Није имао добош и није био највећи мангуп: али је био нека варијација између – уметник, дакле!!! Доктор Оскар и мистер Сојер. Одрастао човек заробљен у телу детета, ипак само дете, али са прохтевима зрелога чељадета.

Жан де Лафонтен је поред басни, писао и овако:

„Волимо, јебимо, то двоје

Не треба никад да се раздваја;

Наслада и жуд, па то је

*Оно што душа најређе спаја.
Курац, пица и два срца млада
Рађају слогу пуну склада,
Коју лицемер залуду напада.
Амарилис, запамтите сада:
Воleti без јеба ако вреди ишта,
Јебати без љубави - то је ништа“.*

Врло рано је, рекосмо већ, почео да осећа сексуалне потребе и нагоне. Чак и пре него је прочитао неку од Лафонтенових басни, намењеној деци, је ли. (Ту наступа *Оскар добошар* у њему и Фројд да то појасни другима вам њега, пре него је читао "*Лимени добош*" или Фројдове књиге). Па.... могло би се рећи: апетите. Вероватно је исти случај са свом нормалном децом (па и ненормалном, само је разлика у предмету жудње). Како је написао Оскаров отац Гинтер Грас у својим мемоарским списима, као и код њега, тако је и његов „*уд био без разума и намеравао је изледа да цео живот проведе без истог*“. Врло рано је већ имао прва сексуална искуства. Зна се већ како то иде. И директно, и индиректно, посредно и непосредно. Углавном наивно (по данашњим мерилима) али њему итекако вредно и пријатно. Деца врло рано почну да истражују секс уколико им се укаже прилика за то. А најчешће се укаже, осим уколико не живе на пустом острву. („*Бране и решетке не чувају врлину жена и девојака*“, Молијер). То што касније ћутимо о томе, говори да нисмо искористили шансу и нисмо довољно сазрели и ако смо имали добре предуслове за то. То што је рано желео секс и невиним дечачким очима нешто видео или пипнуо, може касније само користити у најглавнијем кроз цео предстојећи живот, у: демистификацији. Када се једном скине ореол недодирљивости „те ствари“ онда кроз потоњи живот иде много лакше. Тако ми заиста сазревамо или не. Платон у *Законима* каже: „*Образовање је прво стицање врлине код деце, када се у њиховим душама роде уживање и љубав, патња и мржња исправно усмерени, док то још не могу да схвате разумом*“.

И зато се не слажемо са званичним интерпретацијама Фројдовога учења. Њему, нашем јунаку, ништа касније није шкодило. (Дејвид Купер "*Манифест оргазма*": „*Такозване перверзије нису сексуална обољења већ пре пробна решења сексуалних проблема....*“). Њему, нашем јунаку, је ишло. Не онолико колико би он, наш јунак, волео да јесте: јер човек увек жели више од онога што има; али свакако: врло добро. (Много касније је у већ поменутом

Куперовом „Манифесту оргазма“ наш јунак је нашао потребну му интелектуалну дефиницију и моралну сатисфакцију: *Предрасуде, законски устоличене, моралистичке забране сексуалности везане за узраст, треба демистификовати исто тако хитно као и сам „сексизам“*. Увођењем деце у доживљај оргазма кроз спонтано истраживање сопственог тела, међу вршњацима у игри, постаће, верујем, још пре конца овог века, део потпуног општег образовања).

Претпостављао је да девојчице са којима је „то“ радио, не придају касније много пажње „томе“, брзо забораве и ништа им не значи. Није ни чудо: оне „тога“ имају и преко главе, оне бар тога нису жељне. И, поред тога, жене су углавном несретна створења. Изједају их непрестане и нереалне амбиције, неостварени снови и стална ишчекивања нечег бољег. Жене се увек осећају прекраћено. Стално мисле да заслужују више и да су могле да прођу боље. Углавном су у праву, по том питању, али немају никакве користи од тога. Тако им прође живот.

Има жена које престану да буду жене. Уништи их тежак живот, мужеви и деца, заостала средина, патријархално васпитање. Временом оне постану асексуални таоци средине, посматрамо их као несексуална бића, као машине са душом. И оне, временом, прихвате такав статус, па се и понашају као биљке, не желе ником да се свиде, никога сексуално да узбуде, никога емотивно да занесу, па и ако је остала нека женска чар, оне покушавају да је сакрију. Углавном, иза тако уништене жене стоји једна цукела од мушкарца, или читав чопор истих.

Жена која не привлачи сексуално макар неког мушкарца, макар на неки начин – није жена. Не говорим овде о старицама већ о још репродуктивним женама. Највише је таквих случајева у заосталим срединама притиснутим традицијом, радом и верском искључивошћу. Нема то везе са патријархатом или годинама. У свету мушкараца привлачне жене су на цени и оне су истински владоци. Ово ће пре имати везе са психичким поремећајима појединца и заједнице у својој узајамности. Ово ће пре имати везе са недостатком патријархата и правих мушкараца. Срећемо жене у заосталим срединама: завијене у мараме, неоднеговане, уништене тешким радом, оне су изгубиле својства жене осим у функцији и звању: мајке, стрине, тетке, сестре...

*"Женин је посао, веле:
да донесе воше (воде)
да опере коше (кошуље)
да укува гра (пасуљ)
и да пичке да".*

Бранко В. Радичевић, *"Сујеверице и друге речи"*

Јесте, осетио је да би желео да се пари са женкама још док је био клинац. Осећале су то и оне. И оне су то хтеле. О томе пише Пјер Луис, у песми *"У СПОМЕН ИНСТИТУТКИЊИ"*:

(одломак)

*Не волим да видим у цркви Светог Срка
Девицу с очима што се од заноса коче
Где исповедајући ужасе под сукњом се дрка
И шапће: "Ох пардон - ја свршавам оче".*

*Не волим кад ми на балу девојчица у блузи
Од тила призна, пијућ учтиво сок од вишње:
"Кад много плешем, волим да ме неко нагузи".
Па се извини: "Пардон! Рекох реч одвише".*

Цапнули би се, хотећи и једни и други, у каквом мрачном ћошку, не гледајући много: ко је ко, и у каквим су релацијама. Не, није било ничег озбиљног: само дечије знатижеље. Осећао је задовољство као велики, осећао је потребу за редовним цапањем и трљањем. Врло рано је постао мушко и ако је цео живот остао дерле. Детињство достојно Фелинијевог погледа на свет у *Амаркорду*: са свим финесама.

Ипак, све је почело зарад љубави и због девојчица (тада још нису биле девојке - *Тако млада а већ Мађарица*). Желео је да их фасцинира памећу, кад већ није леп. Мислио је да није леп. Није му била потребна велика памет да би то схватио. Почео је веома рано да чита књиге. Желео је да преко књиге доспе између њихових ногу, да отварајући корице књига заправо шири ноге и убрзава срце женама (ипак су оне све жене ма колико година имале). Кад су и народни песници сматрали да се ту може сместити читаво село, зашто не би и он имао право на жељу да се ту скраси.

*Ајде село да селимо!
Гди ћемо га населити?
Међу ноге девојачке,
Та ту може село бити:
Има шуме, има воде,
Има земље за орање!
(В.С. Караџић)*

У великој је заблуди био – данас зна. Жене не полажу много на памет. И не замера им на томе. То што их је презирао због тога, њима ништа није шкодило. Жене воле лепе, јаке и богате мушкарце са великим природним капацитетима. Па и тада, кад је био мали, волеле су лепе дечаке из функционерских породица са потенцијалом да им удови порасту. Углавном... Памет му је после помагала, не да их фасцинира њоме, већ да манипулише њима, али то је већ нека друга прича. Ипак, обрни-окрени, колико год да си паметан, колико год да памећу засениш околину и жене - увек се на крају стигне до дужине фалуса и дубине новчаника (фигуративно више, а: и стварно). У лошој књизи "Клуб обожаваатеља", лошег писца Ирвинга Валаса, коју је читао из проклете навике да чита, макар било шта ако нема ништа друго, нашао је ипак једну мисао вредну пажње: „*Мушка батина је највећи поравнаатељ под капом небеском, највећи остваритељ једнакости на свету. Добра укочена бица дугачка двадесетак центиметара више је учинила на промовисању друштвене правде на свету него сви велики мозгови заједно*“.

ЗАМАЛО: ПРВИ ПУТ...

Незаинтересовано је лежала на даскама и разгледала чоколаду коју су јој на једвите јаде купили. У некој полусрушеној шупи, на ћошку једне ливаде, она је скинула неке плаве тренерке са себе (то су оне неуспеле имитације популарних брендова урађене као соц-реалистичке копије, тако да је уместо три дебеле адидасове шаре имала четири танке „спортове“) и лежала, дакле, на леђима док је један деран мучећи се као рудар покушавао да се спари са њом. Апсолутно се није померала нити давала знаке да се њој било шта догађа, док је за њих, дечаке, то било питање живота и смрти – у том тренутку. Имали су сви, укључујући и њу, по десет-дванаест година. Њих тројица, чекали су у реду испред полуразваљених врата шупе - да дође ред на

њих. Био је последњи у низу, што због чињенице да је био најмлађи, што због тога што није учествовао у куповини чоколаде. Преовладавала је нервоза код свих њих у ишчекивању тако важног догађаја. Обратио се ономе испред њега, који се пре тога хвалио како је он већ радио те ствари, показујући му испружен кажипрст:

- 'Оће ли бити довољно: оволики? – питао га је уплашено.

Одмерио је озбиљног лица његов кажипрст и одговорио му:

- 'Оће, требало би да: 'оће.

Мало се умирио.

Није стигао на ред. Однекуд се појавила њена мајка, која је знала ћеркину нарав, па ју је пратила, и они смо се разбежали. Гледали су иза неког плота, сакривени, како је мајка шиба прутом гологузу а ова бежи према кући чврсто држећи чоколаду у руци.

МАСТУРБАЦИЈА И ПОРНО

Мастурбирање је, по Вудију Алену, „секс са неким кога волимо“. Мастурбирао је као и сви нормални дечаци тога времена: редовно (опет: као Мирабо). Као и сви нормални дечаци свих времена. По некад колективно, са друговима. Најчешће: сам. По некад периодично. Кад-кад и неколико пута на дан. До порно литературе из иностранства се тешко долазило. Није је било довољно, била је забрањена, тешко се налазила - била је на цени. Зато се морало пустати машти на вољу. Њему није био проблем - одувек је био маштовит. У том узрасту се углавном машта о зрелим женама. Девојке њиховог узраста су их слабије интересовале. Али, сексипилних зрелих жена и није било нешто нарочито много у тадашњем окружењу, па је пар њих углавном свима служила као инспирација. Колико - толико, било је за свачији укус. И за његов.

Треба узети у обзир да је то време у којем није било видео рекордера, кабловске телевизије, дискова, интернета. Постојала су два телевизијска програма, од којих један нису увек могли да "у'вате" (и ако су покушавали са пробушеним алуминијумским лаворима), и који су свој програм завршавали вестима око поноћи, са чувеним цинглом *Евровизије* и оним њиховим знаком. Права реткост су били пројектори за целолуидне траке. Имали су их неки Цигани из места и по који гастарбајтер. На тај начин је видео прве порниће.

У биоскопима се давала мека еротика (за данашње појмове) и није било баш подесно за самозадовољавање - бар што се њега тиче, (то није срамота, срам нек је друге!!!; јер се човек не би самозадовољавао кад би имао некога да га задовољи; просто, зар не?!). Многима није сметало да то раде и у биоскопу. И радили су, не кријући се.

Од тог периода, периода несташице, заволео је порнографију као што се заволи све недоступно. (Стари Спенсер је говорио да је „*оно што је за једнога порнографија, за другога је смех генија и... да без лицемерја не би било порнографије*“). Прво, све се види, и кад је скривено чарапама и ципелама. Друго, све је могуће. Треће, нема мољакања. Четврто, доказује се да су ствари веома једноставне: кад се хоће и кад се може. Једино што му се није свидело јесу огромни црначки фалуси који су га доводили у дилему да ли је све у реду са њим?! Тада је заволео и немачки језик, и дан данас га подухвати милина кад га чује негде у позадини. *Шнел, шнел, шприцензи, шприцензи!!!* Завидели су порно глумцима. Мазиш zgodне жене и још ти плаћају за то. Кад би за некога из места хтели да подвуку како је успео у иностранству говорили су „*да је глумео у порнићима*“. Уопште није било дилеме да ли је већи успех глумети Хамлета или бити порно глумац?! - у корист овог другог.

Да би оправдали своје афинитете према порнићима (много касније кад су се појавили видео-клубови) говорили су да их интересују искључиво порнићи који имају "радњу". Као, није њима до тих ствари него их интересује неки заплет, некакав епилог. На крају ваљда и некаква порука, шта ли?! Оно, кад погледаш, сваки од тих порнића и јесте имао радњу: праву радњу. Никаквих алузија, скривених порука, симболике, метафоре!

Пристизао би из иностранства и по који порно часопис. Били су скупи и тражени, тако да су се крчмили и продавали по сликама, страна по страна. И то би било довољно, кад се набави. Он је поготову волео италијанске порно стрипове. На домаћем тржишту је постојао само магазин *Чик*, који никако није могао да задовољи њихове прохтеве са више него скромним сликама голих девојака, чак најчешће и не кроз голих, (један његов друг је псовао кад глумица у еротском филму не би била кроз гола, већ би на себи имала чарапе или ципеле, сматрао је да за паре које је дао за бископску карту треба да има потпуну голотињу). То је био лист, што-но би рекли: са уметничким претензијама. А где се "умеша" уметност, ту нема добре и квалитетне

порнографије. Где се ту појави жеља за емоцијом онда нема ништа од квалитетног секса. Правила порнића се знају, тако да су из дна душе мрзели кад би аутори покушавали да додају нешто романтике или, не дај боже, уметности.

Машта. Једино је остајала машта (тада, кад су почињали). Затвори очи и крени у пустоловину. Кад би знале неке варошке госпође колико је сперме просуто у њихову част и колико је оргазама доживљено са њима у главној улози, сигурно би требале да буду врло поносне на то, Бог да им душу прости. (Уместо не-емотивне и хладне речи: СВРШИТИ, у његовом крају се користила много топлија и лирски разигранија реч: СЛАЧАК. Па тако, уместо: "свршио сам" (као да си радио неки тежак посао, косио или копао), ви девојци или жени кажете: "дош'о ми слачак" (било је нешто лепо и слатко). При том, појам "сперма" за њих је био стран. Говорили су: "слуз").

Жао му је што није имао прилике да касније кроз живот сретне неку од њих, тада већ старих дама, и да им открије своју тајну. У тим годинама, а изречено дискретно, то би им сигурно значило. У тим годинама све значи, а камоли то. (Оно, имао је прилике да једну од њих чак и "воли". Али много, много касније. Он је тада био момак у снази и није оскудевао за тим а њој су латице већ почеле да опадају и негдањи сексипил се назирао тек у траговима. Отворено му се нудила. Жао му је, понављамо, што јој макар није рекао: „Госпођо, ја сам се некада свакодневно мазео мислећи на Вас. Хвала вам на томе из свег срца“. Требао је). Као клинци, маштамо о маторкама. Као матори људи: о клинкама. Машта ли ико икада о нама? (*Стара кока – добра супа*, или: *Најслађе је ниче кад јој длака ниче*: питање је сад???) . Одбио ју је, у ствари: побегао. После тога, није му се више јављала на улици. Понудила се у погрешно време.

Мушкарац који држи до себе никада се не одриче неких ствари. Треба неговати те навике и зарад „добрих старих времена“ и због очува(ва)ња своје самосталности у односу на жене. Са женама најбоље иде када си равнодушан према њима или кад имаш толико снаге и способности да уверљиво глумиш ту равнодушност. Та психичка равнотежа се стиче онанијом. Предност порнографији над еротиком треба да пружи сваки мушкарац. О љубави и еротизи у сексу говоре само они који "не могу". Или они који су као деца мислили да ће им израсти длаке и красте по рукама зато што раде то. Да, тако су их плашили или се шалили са њима. А они би често погледали и

разгледали дланове не би ли пронашли длаке које ничу (а није на *пичу*). Ален Боске је једном питао Салвадора Далија „са којом женом би волео да проведе ноћ?“, а овај му је одговорио: „Ниједном. Често су ми постављали то питање. Ја сам стопроцентно веран Гали. А што се тиче повремених поподневних мастурбација, ех... шта ћете... то чиним само да задовољим своју воајерску нарав, а да нико не сме ни да ме пипне“.

Елем, узрастање уз оскудну порнографију било је веома корисно за њега. И за све дечаке њему сличне. Није то воајеризам или болесна потреба. То је правилан одгој. Од оних који се на време сретну са порнографијом скоро никада не испадну неки девијантни типови. Лажу психолози. Као, играте се са дечијим пиштољима, па кад одрастете постанете убица. (Ниче: "Мушкарца треба учити ратовању, а жену да служи за одмор ратнику. Све остало је бесмислица"). Ваљда је боље да играте са луткицама, па кад одрастете постанете геј?! Ретко такви застрале у сексуалном опредељењу или оријентацији. Чак и ако ту неку девијацију у себи имају, они је на неки начин исправљају гледајући порниће. Па и ако не може да је исправи, а, он онда, гледајући порниће садржине какву воли, испуњава део својих жеља тако да у свакодневном животу онда не испољава настраност или болест. Тадашњи порнићи су били наивни а поучни. Увек је мушкарац „имао“ жену и глумили су да им је лепо. Шта ћеш бољу пропаганду нормалног сексуалног опредељења?! **Размножавање је анимални инстинкт, еротика је емотивна потреба, порнографија је филозофски систем. Инстинкт поседују сви, емоцију имају неки, а филозофијом се баве само одабрани.** Човек жуди само за оним што нема, што не поседује, или за оним што му је забрањено. Порнографија служи да смањимо унутрашњи притисак који нам ствара жудња за нечим – било чиме, не мора да буде само секс у питању.

Нигде се, као у малим местима какво је било његово, није више причало о сексу а мање исти упражњавао. Његов родни град је обиловало вегетацијом, шумом која се уздизала планином изнад њега, али је било мало дрвећа да се на њих попне свако ко је са њега хтео да викне „*како хоће жену*“ (*una donna*). Да скупимо све крушке, шљиве, јабуке, орахе, тополе, јасене, јове и остало, било би то мало - колико је жена фалило мушкарцима његовог роднога места. А, како нису били довољно паметни да се попну макар и на тај број доступног дрвећа и да вичу из свег гласа, онда су

девијације ишле у другом правцу: углавном су се плашили жена (кад их стварно сретну) и опијали су се кад год би им се указала прилика.

НЕШТО КАО ПЕСМА

Само је једном Први пут.

Неко убере цвет, осталима остане стабљика и корење.

Није важно је ли било „право“ или није: цвета више нема, то је једном -
рађајућа работа.

Други, касније добијају вештачко цвеће упаковано у лажне емоције.

Заслужује да уђе у ову повест, макар и са оволико речи.

Млађа од мене, четири-пет година, путена и бела.

Најежене коже,

сочних брадавица са укусом виљамовке.

Касније, када је прошла заљубљеност и када је схватила ко сам и шта сам –
није ме мрзела.

РАЗМНОЖАВАЊЕ

Наставница биологије:

- Ајде ти кажи мени: како се размножавају микроорганизми?

Ђак: ћути.

Наставница:

- Знаш ли?

Ђак:

- Знам.

Наставница:

- Па кажи онда!

Ђак:

- Али, срамота ме наставнице.

Наставница:

- Ма шта има да те је срамота, само ти реци. Како се размножавају
микроорганизми?

Ђак:

- Јебеду се.....

КРАТКА ПРИЧА...

Као млад пописивач (да се узме која кинта), пре много година, после обављеног пописа, једној усамљеној само-управљачици у производњи "дао" је да га мало дира. Нећкала се баш онолико колико је било потребно да га додатно узбуди. Усамљена јесте била (у том тренутку) али неука: никако. Пописао ју је, ушла је у статистику. Верује да га је онај који је касније сређивао те папире псовао што је мислио да је јео бурек преко хартије и оставио флеке на истој. Боље је и да је мислио да је то од буурека.

...ЈОШ ЈЕДНА...

Имала је на себи неку танку хаљину, која се закопчавала дугмадима, једну од оних које се носе лети, по кући. Неколико горњих дугмади је било откопчано. Као код Софије Лорен у неком филму који је гледао са уживањем (испуњене маштарије, дакле?! – није мала ствар за малог човека). И попрсје је било сличних габарита (нешто веће су биле ове уживо). Он је седео два-три метра наспрам ње, наслоњен на ограду, исколачених очију, са надигнутим курчићем. Мокра сукња се лепила за тело а велике дојке су се њихале горе доле и сваки час испадале из тесног брусхалтера, чији су га ластиши доводили до лудила. Онда је, на час, отишла до куће и врло брзо се вратила. Скинула је грудњак и пустила великим сисама на вољу. (*Сисе и мозак не успевају на истом организму*). Тек су тада „полуделе“. Полудео је и он (без наводника). Није сачекао да се тепих ориба до краја, трчао је као манит, попут вихора, право кући и легао на свој кревет, па је радио „Оно“ (са великим О), док није смалаксао и огулио кожицу.

...И ЈОШ ЈЕДНА...

Гимназијалка која је становала у близини, а била је из неког околног села, у почетку ништа није сумњала, док јој се неки деран вртео око собних врата, користећи прилику да може да се врти туда из сасвим других разлога, рецимо да се игра са децом коју она чува. Онда се, једнога дана, деран појавио са књигом у руци. И почео да јој чита. Читао јој је скарадне књиге из едиције "*Еротикон*" а она је слушала разгорачених очију не верујући да такво

нешто постоји у књигама и откуд деран то зна. Викала је: „*Немој више, престани!!!*“. Он је настављао да чита. Онда би она, као љута, кренула да му отме књигу: па би се порвали. Рвали су се тако да ју је он, углавном, држао за сисе (*зашиљила сисице ко прваче оловку*) и „доле“ (*дај тичке: знам да имаш*), а она њему стезала удић док не сврши. Следећи пут би она узела да чита. Другу неку књигу. Спустила би књигу на кухињски астал и нагла се над њом а он би јој пришао од позади и трљао се о њу. Као: читали су заједно. Читао би јој најчешће, и најрадије, Гијома Аполинера и његову књигу "*11000 буздована*", прескачући део где српски конзул у Букурешту гузи румунског грофа а задржавајући се на деловима експлицитно мушко-женског секса. Касније, читајући ту књигу схватио је да га њена садржина уопште није интересовала осим описа koitus-a, kunilingus-a и felacija. Јер, да га је тада интересовало нешто друго прочитао би и саблажњив Аполинеров опис скупа завереника против династије Обреновић: после доношења одлуке да се убију Александар и Драга, сви присутни завереници су се међусобно појebали у дупе!!! (Углавном, паметније је било у то време што је о гимназијалку трљао свој уд, уместо да је тим „чињеницама“ трљао, дркао, свој национални понос).

Деца, коју је чувала, углавном су спавала док су они "читали". Трајало је то док је трајало едиције. Она није завршила гимназију – утекла је за неког дилбера.

И ЈОШ ЈЕДНА...

Мршав и ситан, ребра су могла да се преброје, легао је између њених једрих и белих ногу. Не, ништа он ту није могао. Трудио се, покушавао. Она је покушавала да му помогне, вукла га према себи. Кревет федераш је скрипао. Деца су се напољу грајајући играла. Мало пре тога и он је био са њима. Најзад, досади јој. Пусти га да се истрља и разочарана га одгурну. Тек тада схвати у чему је проблем: сувише је мали да би њој крупној "наудио".

А, он је климао са чим је имао.

После је играо лопте и ваљао се по прабини.

И ЈОШ ЈЕДНА...

Није била љута што јој је попрскао задњицу, већ што јој је исфлекао нове хулахопке.

- Шта је свима вама вечерас – љутила се на њега.

ТЕ ЈОШ ЈЕДНА....

- Немо унутра, кај бога те молим, своји смо бре!

И ЈОШ ЈЕДНА...

Теофил Готје:

„О КАКО СУ срећни пси!

Раздрагано сви кидишу,

Једно другом ките сишу,

Једно другог трте сви!

О како су срећни пси!“.

Замолила га да је испрати до куће. Мрак је. Пред њеном кућом даде јој га: да се поздраве. Док га је "поздрављала", причала му је како је заљубљена, у неког тамо, који служи војску и ожениће је чим се врати. Срећник је тај, нема шта.

- Јеси стигла? – чуо се женски глас, са отвореног прозора, лето беше.

- Јесам, мајко, само да се поздравим.

- Ако, ако...

После су га јурили сеоски пси док се враћао кући.

И ЈОШ ЈЕДНА...

Замолила га да је испрати назад до сале, треба да се види са момком.

- Дај ми само марамицу да се обришем. Не могу оваква.

И ЈОШ ЈЕДНА...

Замолио га је друг, да изведе другарицу из одељења, и каже добру реч за њега.

Напољу нису причали, некад сам "чин" вреди више од хиљаду речи.

И ЈОШ ЈЕДНА...

Беше лепо бригадирско вече

Иза баракe "штаба акције" рекла му је:

- Не буш никад видел' пичке од мене – док је скидала гаће.

И ЈОШ ЈЕДНА...

- Немој, родитељи су ми строги – рече му.

- Неће ништа знати – рече јој.

- У праву си – рече му.

Кад су завршили, рече му, опет:

- Ако ми брат сазна, убиће ме.

- Неће сазнати – рече јој.

- Опет су у праву – рече му она и опет навали на њега.

НАЈКРАЋА ПРИЧА

Он човека није убио. Он је само јеб'о, кад је мог'о.

ПРВИ СЛАЧАК

Био је шатор. Била је музика. Било је много света. Био је мрак. Био је зид куће. Била је она. Био је: он. Била је рука. Био је шлиц. Био је стисак. Била је језа. Ватромет. Никад више поновљено. Био је први слачак. Био је дете.

ДРАГУЉ

Народна песма из Метохије:
*Обложи се момче и девојче:
Да спавају, да се не дирају.
Момче даје седло и ђогата.
А девојче ђердан око врата.
То рекоше, у кревет легоше,
Једно другом леђа окретоше.
Кад је било око пола ноћи,
Проговара лепота ђевојка:
"Окрени се, не окренуо се,
Зар ти жалиш седло и ђогата
Мртвога те окретала мајка,
Ја не жалим ђердан око врата;
Твог ђогата нек изеду вуци,
А мој ђердан нек носе ајдуци".*

Франциско Ајала је написао: „*Девојачка невиност је драгуљ, који када је изгубљен не оставља наду да ће бити повраћен*“. Добио је драгуљ, да украси свој момачки ланац. Слушала се музика, Пол Јанг (*Paul Young - Come Back And Stay*), соба је била замрачена и ако је ноћ увећано трајала. Били су истих година. Љубили су се, мазили, мало натезали...

Било је како је било, лепо можда није, макар онолико колико се очекивало, јер су обоје имали трему, да им је било важно да што пре заврше. Мучили су се да заузму добру позу, да он продре где треба, а она да сузбије бол. Од ње је сутрадан на поклон добио гаћице на којима је било неколико капи крви. Од тада је почео да инсистира на том детаљу. Неке су доносиле такав доказ али их је издавао завој или фластер на прсту. Правио се да не примећује тај издајнички детаљ.

Нормално, касније је све ишло лакше и било је много лепше. После су осетили све чари и дражи правог секса. Али, тај први пут са вршњакињом, у гимназији, је било заиста тешко и осим симболике и важности „првог пута“ ништа лепо се тада није догодило ни њему, ни њој. Нису много знали о томе пре него су се упустили у све то. Кад је требало све то "што нису знали"

применити у пракси, страх, трема и незнање су учинили да се ствари максимално искомпликују. И то што су мислили да знају било је погрешно или изграђено на предрасудама и у пракси је доживело крах. Уместо ватромета и невероватних оргазма осетили су само терет и стид.

На следећем састанку суочио се са "бауком" менструације. Није било говора да прескочи секс због тога а што је она предлагала. Дуго је чекао на те тренутке у животу и сањао о њима да би их сада олако пропуштао, колико је био загорео и жељан секса (или како рече Ева Рас у филму *"Љубавни случај или Трагедија ПТТ службенице"* Душана Макавејева: *"Два месеца сам била без човека, да знаш, а то је много за Мађарицу"*). Тада је први пут свршио "унутра".

ИМА НЕШТО "ТО" У ЖЕНАМА

"...ти си прва жена коју познајем у којој су складно удружени пичка и интелект..." - Хенри Милер у писму Бренди Венус

Има "ТО" нешто чудно у женама, да раде против себе, нека врста мазохизма, или жеље да остварују само недостижне снове и да љубе само недоступне мушкарце. "ТО" нешто у женама их, попут неког ђавола, тера да јуре мушкарце који их не желе, а да одбацују оне који их воле из свег срца. Има "ТО" нешто чудно у женама што их тера да се често дају некоме ко их не заслужује, из чистог ината према другом неком.

Због свега тога, он је могао да се осећа супериорно и поред свих отежавајућих околности које су га као заводника оптерећивале (као гроф Мирабо: *„био сам ружан и самоуверен“*, или као Балзак: *„...нисам се свиђао сам себи, налазио сам да сам ружан, стидео сам се свог погледа...“*). Користио је њихово "ТО", глумећи да је недостижан, незаинтересован, тајанствен и користећи њихов инат.

О ПРЕТХОДНОМ: ТРАГОВИ С(П)ИСАТЕЉСТВА

...лаж продајем
скрнавeћи вам
дух
и дах...

То што је касно почео да пише, не значи да пре тога почетка он није писао. Другим речима, **то што је као писац желео да се увуче женама у кревет и мисли**, не значи да то није покушавао и пре првих писаних трагова. Не!!!, то у његовом случају значи посве различито. Затим, кад је он у питању, има и једну другу специфичност: окаснело писање неће бити његово прво писање, али ће бити прво сачувано писање. Оно стварно и изистинско прво писање изгорело је са његовом кућом и свим успоменама у њој. Он нема материјалних доказа о својим правим литерарним почецима, као што нема доказа о његовим љубавним авантурама, писма и слике са посветама, све изгорело, и други докази, као некад што је чинио и имао са девојкама којима је бивао први: тражио је од њих гаћице са траговима крви-невинуше, и тих неколико(?) гаћица, уредно сложених у провидне кесе, па у фасциклу, чувао је као доказ: *corpus delicti* – и оне су изгореле са књигама његовим.

Неколико? Није лоше. И, то само невиних. И, нити једну од њих није интересовала његова књижевност и његове песме (Игор Мандић: *"Увјек нетко други јебе наше љубави"*). Док им је читао песме и бивао фин, редовно би остајао прекраћен, сматрале су га за најбољег друга (другарицу). Зато савет младим писцима, ако хоћете секс, баталите песме већ одмах им дајте конкретну „ствар“ у руку. Оних девојака које је имао и које нису биле невине, не зна је ли било више или мање, наиме, није од њих тражио гаћице, пошто крви не би на њима било а ко зна шта би се могло наћи другога?!

Трагове крви од губљења његове списатељске невиности, дакле, нема. Цаба је потрошено мастило из једног старог налив-пера, у једну црну свеску.

Алфред Дево (1825-1867) *"Песникова јебачина"*:

*„Муда ти се празне брже него твоја
Препуна црне сперме мастионица...“*

(Данило Киш, једном америчком издавачу: *„Ја пишем као што јебем – ретко, али добро“*). Свеске, књиге, прве песме, приче, дневници у којима је описивао стварање колекције гаћица, писма која је добијао од другова и девојака, оних којима се спремао да узме „доказ“, и скоро цео тираж прве збирке штампаних песама: остаде у кући, кад је утекао. Дал' је то добро или није - сада не зна?! (Добро је: може да измишља. Лоше је: не може да докаже "измишљотине"). То што није донео ништа од својих пређашњих рукописа, мисли се. И, дал' је корисније то што је његово прво сачувано писање, у неку руку, озбиљно писање? Не, није добро! За књижевност, мање више,

вероватно и није важно, сигурно би он и сам добар део тога уништио пеглајући своју биографију за нека будућа поколења (ко што чине и други).

Биографија, са друге стране, каква је - таква је, његова је, он другу нема и не може да измисли више и другачије него што је до сада измислио. (Емброуз Бирс: *"Успомене су онај део нашег живота који можемо да испричамо не црвенећи"*). За њега лично: штета је велика. Значи, од свега тога што је писао до своје тридесете године може само да се присећа, што је, признаћете, сумњива работа. Мисли се на сећања. Јер, није исто гледати очима четрдесетогодишњака на време кад си био дете или момак, и имати материјални траг својом руком исписан из тога времена. Ако је онда био склон патетици, а склон је и дан данашњи, данас би ипак на то он гледао са дозом само-корекције и идеализујући себе у односу на околину. Отуд: сумњивост посла кад су сећања у питању. Он свакако не би своје ране радове користио онакве какви јесу и ни једној варијанти. Али би му они послужили да исправи делове своје биографије, покаже се у бољем светлу, видео би из тих списа шта је лупетао, где је грешио, какве су га бриге мориле, па би све то лепо у причу уткао, наравно, са посве другачијим епизодама и мислима о томе времену. Испао би паметан а касније би те списе вероватно и сам спалио. Или, макар део њих, онај који би га издавао за потпуног кретена, што је и био. И, био би велики јѐбач. Јер је тамо све било описано, а у писмима њему послатим, са или без гаћица, много тога је девојачки признато и дрхтавом руком написано.

Међутим, то што је касно почео да пише као „прави“ писац не значи никако да је касно писцем решио постати. И, писањем се занимати. Од првих смисленијих комбинација његовог мозга, држи да је то могло бити око десете године, ако не и нешто пре, он је осећао да су му перо и хартија судбина од које неће лако побећи. У истом добу, кад је изгубио невиност, схватио је да ће му и чежња према жени бити опсесија равна уметности, то јест, да ће му пичка и уметност бити исто. То је морало да се надовезује, мада не баш онако како је Салвадор Дали то објаснио речима да *„сексуалне опсесије представљају основ уметничког стваралаштва. Све што се не дешава на еротском пољу сублимише се у ументичком делу. Људи склони физичкој љубави не постижу ништа: они се изражавају спермом коју просипају где стигну“*. Не баш онако, зато што он сматрао да је просипање сперме једанако важно и лепо као и писање песама. Једно без другога, уметност без жена,

једноставно би значило: лаж!!! Само песме написане спермом вреде нешто. Песме написане крвљу: њега не интересују.

Жене и детињство: то је књижевност!

Момчило Селић у свом роману *"Изгон"*, у две реченице објашњава ово што вам говоримо: *„Детињство нам је једина отаџбина“*, и: *„Све за славу, а славу за тичку“*. Онда су прошле три деценије да би у тешким временима, успео сам да склепа неколико слабашних песмица и да, после силних перипетија, у тамошњим условима, печати једну збирчицу песама. *"Недовршене песме"*, не знајући да је Дис већ своју збирку насловио тим именом. Већ је био ожећен, а и да није, рекосмо већ, отворене корице књиге не отварају пут у средиште суштине.

Тако је почело. Ипак.

Његов живот личи на приче америчких писаца типа Милера или Буковског, Синклера, Твена или Хемингвеја, (неки критичари тако нешто и називају *америчким биографијама*). Оно по чему се он разликује по свом животном путу од поменутих авантуриста јесте, да је за разлику од њих, много, много, читао. Ништа му то није користило у стварном и уметничком животу, поготову у сексуалним тежњама, али је заиста тако. Ма где да је био, ма шта да је у том тренутку промашивао од живота, стално је имао књигу поред себе и увек је читао: између два секса, између два опијања, између два гладовања, између два самозадовољавања, између два чишћења клозета, између два промашаја, између два поготка, између два рата, између два живота – оног којег је додиривао и оног који је стално бежао од њега – он увек читао!!!

А, између читања и писања, будућем писцу, или оном већ оствареном, најбоље што се дешава јесу: жене!!! Између писања и читања стоји жена. Не би имало смисла писати, или читати већ написано, да није жена. Оне дају топлину и влажност написаном и прочитаном, оне својом меком кожом, својим дојкама, брадавицама и међуножјем, чине књижевни рад ароматичним и најлепшим на свету. Кад знаш да после писања следи жена, а пре читања одлазиш од жене: онда си испуњен и као уметник, и као човек, и као мужјак.

Књижевност је: жене - док можеш, и детињство које ти се у мислима враћа - када више не можеш!

Књижевност то је секс. Уметност, то је групни секс. Инспирација: то су жене. Чак и када је писац настран, увек заврши са женама, у мислима, у

песмама, у кревету. Ево шта је Салвадор Дали говорио у перо Алену Боскеу у књизи о Федерику Гарсији Лорки: *„Као што је познато, он је био педер и лудо заљубљен у мене. У два наврата покушао је да ме опали. То ми је много сметало, јер ја нисам био педераст и нисам намеравао да му попустим. Све ме је то стављало на муке. Дакле, међу нама се ништа није десило. Али сам био веома поласкан због угледа који сам стекао том везом. У себи сам говорио да је он велики песник и да би му требало дати малчице ону рупицу од дупета Божанског Далија. Напоследку, он се спанђао са неком девојком, тако да ме је она заменила у жртвовању. Пошто није постигао да му ставим своје дупе на располагање, он ми је касније тврдио да се жртвовао он а не девојка: наиме, тада је „први пут спавао са женом“.* Један други писац, Хенри Милер, са сасвим супротне позиције, написао је: *„Лезбејке нам пред носом отимају пичке“*. Речи Волтера да је *„важније за успех рећи четири речи краљевој љубавници него написати стотине томова“*, никада нису губиле на актуелности. Он је такође написао за једног младог књижевника да *„му је више користило дружење са мадам Помпадур него са њим самим“*, дакле Волтером. Свет се није мењао од тога времена.

ПЕСМА

Признајем!!!

Једном сам некој девојчици

од тринаест година

дао свој уд у руку

и она га је невешто

али сласно довела

до врхунца.

Ја сам имао четрнаест година.

Признајем!!!

Једном сам свршио

на сисе жени

из чијих је брдавица цурело млеко

јер је дојила а није ми била жена

имао сам само осамнаест година година

и био војник.

(Ој Требиње, Требиње, кад ме видиш: јеби ме!!!)

Признајем!!!

Данас једва ходам

тешко дишем, пишам и пишем

а окренем се за сукњицом.

Све је, дакле: лаж!!!

КАЗАНОВИНЕ МУКЕ

Шарл Бодлер, "УВЕК":

„Колико ће наша љубав трајати?“

Пита девица на месечини.

Заљубљени каже: „Мени се чини

Увек, увек.“

Наоколо кад сан сваког савлада,

Хортензија почне да задњицом суче:

„Желим да ме јебеш“, нежно ми гугуће,

„Увек, увек“.

"Папнуо" ју је једнога дана на „великом одмору“. Висока, zgodна, чак и лепа, али је сумњао (због њеног понашања и чињенице да јој се, таквој, свиђа он а не неко атрактивнији) да јој ипак фали нека даска у глави. Нису се добро познавали, само онако из виђења. Из тих виђења он је са својим непогрешивим њухом сконтао да је у "гол-шанси" код ње. Ретко је грешио по том питању. Довољан му је био један поглед, па да зна на чему је.

Био је празан стан. Такве се прилике нису указивале баш сваки дан. Пре ће бити да су се указивале сасвим ретко у смислу да се све поклопи: да имаш кога и да имаш где да одведеш.

Елем, пришао јој је на том фамозном „великом одмору“ и питао је:

- Хоћеш ли са мном?

Климнула је потврдно главом. Није га питала: ни где, ни зашто? И тако ћутећи, свако са својим мислима, дилемама и страховима, стигли до тог стана. Опрезно су се ушуњали у зграду, јер се ваљало чувати од радозналих

комшија и локалних алапача. Сећа се: зима је била. Сувомразица. А ова никако сувопичаста, напротив, таман да га угреје својим месом добро распоређеним. (Јесте ли приметили да лујке увек имају најбоља тела?!). Ко за баксуза, тога дана је обукао дугачке гаће и ако је то ретко чинио, касније и скроз престао. Морао је, дакле, да их се реши како зна и уме, пре него крене на "посао". Незгодно је да девојка у сред љубавног заноса, кад почне да губи разум и стане да се предаје, угледа свог "принца" како скида дугачке гаће и вади ногавице истих из чарапа.

Ушли су у стан, раскомотили се, а он одјурио у купатило, скинуо дугачке гаће и сакрио их међу неки веш. Онда је проверио ове нормалне, мале гаће, са њима никад не знаш на чему си, и са њима је било све у реду: биле су чисте и прихватљиво бушне. Тек тада се вратио у собу наоштрен и спреман. Да би мало опустио атмосферу, мада се по њој није могло закључити да је посебно нервозна, упитао је „да неће нешто можда да попије?“. Одбила је. Он одабрао флашу из ветрине, напунио чашу и сасуо је у грло, на екс! Хтеде се показати мушкарчином. Такве су му тада представе биле о томе како треба да изгледа мушкарчина: без дугачких гаћа по цичи зиме и припит. А онда се заценио и почео да се гуши. Испоставиће се, после, да је у флаши био наточен чист алкохол, за дезинфекцију и чишћење. Отрчао је до судопере, напио се воде. Требало му је добрих пола сата да се поврати у живот. За све то време, његова изабраница је седела на некој столици и равнодушно га посматрала. Нит' је устајала да му помогне, нити се, макар: смејала.

Без обзира на почетне проблеме, са дугачким гаћама и алкохолом, добро су се поватали. Није било лоше. Када су кренули назад у школу, она га је ухватила за руку и дубоко уздахнула. Питао је: „шта јој је?“. Рекла је:

- Нешто се мислим. Замисли да једнога дана ми раскинемо?! Нећу ни да размишљам о томе.

Одмах је "раскинуо". И више јој никада није пришао. Она га је гледала, из даљине, испод ока и ћутала. После неког времена га је зауставила на ходнику школе и казала му:

- Бацићу ти живу соду у очи!

Није му било пријатно, што да се лажемо?!

Фалио је њој цео "регал" а не једна даска. Али је имала страшно тело.

ОПЕТ ГАЋЕ

Многи од њих нису носили гаће. Оправдање за тај нехигијенски чин лежало је у следећем: уколико се појави шанса код неке жене, да буде што брже. Говорило се: "Велики јебачи не носе гаће".

Колика је та жеља била јака, колико је чежња била присутна?! Толико, да је било важно уштедети и тих пар секунди колико треба да се скину гаће. Толика чежња изазива страх.

ПОШТЕЊЕ

- Ја сам поштена. Нисам кај ове друге, изигравају госпође а јебеду се кај штукe.

- Ако, ако – мумлао је он са главом у њеним сисама.

ОПЕТ ПОШТЕЊЕ

- Ја сам поштена, нисам хтела да дам ни брату од тетке.

НАЈПОШТЕНИЈА

- Ја сам поштена а њојзе вири тана ствар из очију, ииијууу, попрска ме целу, мајке ти га набијем!!!

КРУПАН ЗАЛОГАЈ

"Међутим, не могу да се пожалим... Ето ме ту, у рођеном стану, плаћена је станарина, напио сам се, са две zgodне и голе пичке при руци. Исусе, осећам се као племић у замку..."

Хенри Милер

"Приводио" је редовно. Рее-доо-вноо! Био у најбољим годинама за то. Углавном су долазиле ујутро и затицале га у кревету. У кревету су га и остављале када би одлазиле. Не баш разноврсно, јер је разноврсност зависила од избора којег није било. На једном душеку, у ћошку једне празне собице,

посећивале су га неке девојке у једном периоду његовог боемисања. Више је бивао пијан него трезан. (Милован Данојлић, "Драги мој Петровићу": „Уз курац је Митру кад попије литру!“ и „Живот је кратак, држ се за батак!“). Углавном је пио и кад је могао: доводио је коју смогадне. Или су оне саме долазиле кад би успеле да се искраду из школе или куће. На врхунцу долазака и оргија добио је понуду и од једне угледне, зреле и добродржеће жене. (Никола Крстић (1829-1902), "Дневник": „Није више ни млада ни лепа, ал за нужду добра је“).

- Шта радиш са тим девојкама? – рече му једног дана на улици.

- Ништа – одговори он – причамо.

- Па да дођем и ја једно вече, да мало „попричамо“? – упита га, гледајући га испод ока.

Неодређено се насмешио и ништа није одговорио. Уплашио се. Био је то превелики залагај за њега у то доба. (Никола Крстић (1829-1902), "Дневник": „Хоћах, ал не могах“).

ФАЗЕ

Жан Молине:

*То девојче којем пуне сиске,
Зелооко чедо, премило и златно,
Не грабите грубо, не држ'те развратно,
Но милујте благо, без хитње и стиске:
Скините кошуљу и доламче меко
На постељу тада свалите попреко
То девојче*

*После тога, ако сте при снази
Љубите је, дете воли да се мази,
А ширне ли ноге и почне бледети,
Тад јој га шикните, немојте штедети
То девојче*

Постојало је неколико ниво-а сексуалних, или пара-сексуалних, односа са девојкама. Само шетање и разговор: то је било на почетку, а врло често и

до самога краја. Шетање и разговор са држањем за руку и пољупцем на крају: то је већ нешто конкретније а што је давало наду да ствари иду на боље. Ватање: то је кад се набијеш у неки буцак и љубиш се са девојком, па је цапаш где стигнеш а она се брани и попушта а ти се трљаш "врз панталона" – рударски је то посао. Прцање: је већ нешто конкретно, тада ти девојка дозволи да јој гурнеш руку у гаћице и да дираш место које сунце није гледало. Данима не би прали руке после тога а само да што дуже остане мирис са тог светог места. Код прцања има и једна међуфаза, наиме, прцање подразумева да ти девојка дозволи да гунеш прст тамо доле али најчешће на томе остане. Ако успеш да је подговориш да и она тебе ухвати за ону ствар, онда је доживљај комплетан. Најзад, долази: јebачина - и ту нема шта да се дода или одузме, осим да су и ту постојале финесе до којих се долазило временом уколико "романса" потраје. До последњег се тешко долазило: у то време и на том месту. За многе је и прва фаза била само пусти сан.

ПЕСМА

Сећам се,
међутим,
и да ме је нежно
пијаног
мазила једна путена девојчица,
да: чак ни девојка,
чак и ако сам
и сам
био веома млад.

ЦАЈПЕР

*Свадила се пица и гузица,
Гуза пици тијо беседила:
"Ао пицо, уда комшинице,
Мени твоји гости додијаше
Тебе јебу, мене с муди туку!"*

(В.С. Караџић)

Данас, кад се сви нешто курчимо против педера и њихових навика, те осталих дајгуза, где год да се налазе: у власти или на улици, заборавили смо неке навике и обичаје наших младости и лудости. Поменућу само две специфичности наших "метохијских" лудорија, за које верујем да су у разнима варијацијама и под различитим именима, примењиване свуда. То су "ти-кокш" и "цајпер". Верујте ми: чисто педерске ствари.

"Ти-кокш" (или: "згуз") се изводио на тај начин што се тихо прикрадеш своје другу или неком другом (мушком објекту), па га једном руком, шаком, гурнеш по темену, главу на доле, док га истовремено гураш и својим предњим делом по његовом дупету (као да си му га, да простите, гурнуо). То је знало да се "удари" тако снажно, да би тај, још ако је млађи и слабији, одлетео по неколико метара напред од силине "ти-кокша". Да не компликујем, изгледало је као да си га заскочио и ... добро, доста је и оволико. Обично се тај чин пропратио цоктњем, истим онаквим као кад се цокће док пролази девојка улицом а ђилкоши са ћошка јој добацују (жииц!). То и није цоктање, него онај специфични звук који настаје кад напућих усна пусташ звук да позовеш куче, упозориш коња или магаре, кад се држиш за мошнице и некеме шаљеш поруку истурајући предњи део или кад показујеш некеме средњи прст.

Друга педерска ствар наше младости јесте "цајпер" или "прстенац". Дакле, и цајпер се ударао искључиво мушкоме, на сваком могућем месту и у свако време. Кад пролази између клупа, кад играте баскет па га чуваш, у биоскопу, на игранци док играш коло или плешеш, у војсци, на сахрани. Цајпер се удара само добрим друговима, код којих имаш слободе, или другима, под условом да си јачи или бржи. Код цајпера није било ни мало нежности. Спичио би се из све снаге, само колико да не поломиш прст. Цајпер се увек ударао истим прстом, средњаком. Успешност цајпера мерила се скоком онога којем је ударен: што више поскочи то је цајпер успешнији. Онај који не би поскочио постајао би сумњив.

Ипак, истине ради, поред псовања мајке, најтежа увреда је била да ти неко каже да си педер. Кад би мала и злобна средина некеме хтела да напакости и да га сахрани, прелиплљивала би му етикету педера. Добро, нису говорили "педер" већ "педераш", као што су и за некога кога су сматрали

наркоманом (углавном због афинитета према некој врсти музике или дугачкој коси) говорили да је "дрогираш" а дрога се по њима "пила" ("пије дрогу по цео дан").

АУТОПУТ "БРАТСТВО-ЈЕДИНСТВО"

Доносила је са собом мастику (не зна се због чега од свих ракија баш мастика?!), пар боксова хрватског Ронхила и пун џеп пара. Идеално за студентски начин живота у тадашњим београдским домовима. Онда, кад би она дошла, ослобађала би се соба, или налазила нека празна, па би се они гужвали до изнемоглости. Али!!!, и то временом досади, па човек жели по мало да експериментише како би се боље мотивисао. Овако, онако, ово, оно – на крају понестане маште и секс прелази у монотонију или навику. Једног дана, можда је било око поднева, имао ју је рутински, више због ње а не због њега самога. Кревет се налазио поред прозора, а по тадашњој моди "Студењака" изнад радијатора би се поставила даска која је служила као нека врста полице: за књиге и остале ситнице. Зевајући тако, угледа на тој полици топломер, власништво неке од цимерки (били су тада у женској соби). Учини му се добром идејом да мало зачини секс (који је био у току) те узме топломер а пошто су били у пози „a tergo“, и тако даље, да не лајемо... Топломер је после још неколико пута употребио на исти начин док није и то досадило, наравно, није га прао или чистио: једноставно би га одложио. А убрзо је и она отишла пут севера, аутопутем „Братства и јединства“. Не прође много, његов друг, који га је преко своје девојке убацио у ту собу, лежао је прехлађен, у ватри, са топломером којим је измерио температуру – и дан данас остаје нада да је то учинио мерећи „под мишком“ а не у устима. Оно, температура се, кажу, најбоље измери кад се топлометар стави у чмар али овај о којем је реч је већ бивао тамо....

ДРУГА ВАРИЈАНТА ИСТЕ ПРИЧЕ

Био је седам дана и седам ноћи закључан у једној соби у Студентском граду, трећи блок, са том Хрватицом, која је специјално за то "закључавање" стигла из Загреба. Били су потпуно голи, што се дало очекивати, само су на главама имали перике из доба Марије Терезије, реквизите које су у то доба

студенти масовно дрпосали радећи као статисти на снимању филма "Сеобе". Те перике су давале додатни еротски набој јер је такву перику носио и сам Казанова, савременик Терезије и времена које је Црњански описивао.

Када су, најзад, осми дан изашли напоље, били су исцрпљени, бледи али са сјајем у очима и перикама на главама.

МАЈКЕ МИ

Клод ле Пети:

*„... И ви, псеће дроце, непобедиви тртачи
Што правите преслице од мача нам у руци
Госпе курварења, пријатни олуци,
Ви гузова подли каљугари и набијачи,
Дођите сви у овај бордел муза блуда...“*

Лежала је у ватри, сломљена прехладом. Њему пијаном то није сметало али она није хтела ни да чује. Молио је да га пусти да је "излечи". Кад јој досадио, исцрпљена и тешка гласа рече:

- Веруј ми, толико сам болесна да ми рођена мајка сад тражи: не бих јој дала.

Против таквог аргумента заиста није могао ништа да истакне као контра-аргумент. Отишао је у ноћ и потрагу за новим друштвом и пићем.

ВАЉАН РАЗЛОГ

- Јеси ли је јебао?
- Нисам.
- Што?!?
- Добродушна је и осетљива.

ИЗЈАВА ЛЈУБАВИ

Волела је орално - felасіо. И знала је то да ради, мада није сигуран да би знала и да горе поменути латинску формулацију изговори правилно, а: не може се све. Стварно се није покајао. А, остао је и здрав.... Скоро да нису

уопште разговарали или контактирали мимо кревета и тог њеног пушења. Кад не би били у кревету, она би седела са стране и углавном ћутала. Онда би почела да распрема кревет. Ћутећи би затим легли и она би му..... И у току ноћи колико год бих он то тражио. И тако, из ноћи у ноћ.

Једном, после ко зна којег "пушења", уста пуних сперме, погладила га је по коси, погледала у очи и рекла:

- Волим те!

Била је десет година старија од њега. И пре и после тога, много девојка је изговорило ту речницу, њему упућену. Скоро све су се варале у томе али нису тада биле свесне тога. Само им се чинило да га воле или су мислиле да тако ваља говорити. Ово је ипак била једна од романтичнијих изјава љубави.

Он није имао снаге да јој одговори истом мером. Почео је да се трзни, глава га је већ болела. Уд му је изгледао јадно, онако спарушен и исцеђен. Заударао је на устајалу сперму. Придигао се и смучило му се. Отрчао је у купатило и исповраћао се. Кад сам се вратио у собу видео је да се она прекрила преко лица чаршафом. Стидела се нечега, ваљда?! Обукао се и изашао напоље: у рану зору. Пријала му је јутарња свежина. На улици срете рођака који је кренуо на посао. Није му рекао „Добро јутро“, већ:

- 'Де си јебач?

Одговори:

- Ево.

- Дај једну цигару.

Пружи му кутију, па се прихвати неке ограде. Док је повраћао, чу одлазећег рођака:

- Ти знаш што живиш.

Никада се више није вратио. Није хтео да квари романтику изречене му љубави, кад већ није могао да узврати истом мером.

МОЖДА СПАВА....

...жена која се слабо сналази у кухињи није од велике користи ни у осталим просторијама куће.....

Клопарао је тај аутобус читаву ноћ од вароши до Београда. У Београд би обично стизао у незгодно време, између три и четири сата ујутро. То: кад би тачно стигао - зависило је од тога колико би се шофер и кондуктер

задржавали по разним кафанама уз пут. Тада је, кобојаги, нешто студирао, а у ствари се зајебавао по "студењаку".

Ушао је, вечером, у пола осам, у аутобус, и упутио се ка своме седишту молећи уз пут Бога да није издата дупла карта, што се често дешавало у то време, на тој линији. Ако би се то десило, а догађало се, онда онај који закасни морао да стоји целу ноћ, јер тај што је заузео место не би устајао ни да оде до клозета а кондуктер би само слегао раменима.

Стигао је до свог седишта и са олакшањем констатовао да је празно. Тек кад се раскомио и добро увалио приметио сапутницу до себе: румену и једру девојку, пет-шест година старију од њега. Разменили су неколико реченица, па мало ћутали, после опет мало ћаскали. Она је из једног села у околини, већ неко време ради у Београду, итд. итд. Па су опет заћутали. Погасише се светла, поспаше путници, аутобус је јездио долином Ибра и јоргована.

Не зна како је дошао на идеју да уради оно што је урадио?! Био је у то време арогантан и самоуверен – можда је то одговор. А можда одговор лежи и у чињеници да је она спавајући, или правећи се да спава, наслонила главу на његово раме. Поћутао је укочено. Па спустио руку на њену ногу. Сећа се, имала је на себи неке јефтине панталоне од тексас платна. Види: ћути. Можда спава (лепо рече Дис) па не осећа?! Тако је мировао и држао руку на њеној бутини неколико следећих километара. Мало је то било – тада. Сада, у позним годинама, вероватно не би видео никаква смисла у тој радњи. Па је кренуо на више. Полако: миц по миц. Стиже, богами, и до оног главног места и поче да је трља преко панталона. Врпољила се али сан није дала: изгледало је као да (можда) спава. А онда је почео да откопчава дугмиће на панталонама. Био је пребачен неки џемпер преко ње, тако да околина није могла да види шта то ради. А било је и мрачно. Само да откопча, дугме по дугме, и могао је унутра. Међутим, не иде то лако са фармеркама, поготову кад је девојка мало облија: уске панталоне, седећи положај, њени габарити – то је формула за неуспех. Гурао је руку, петљао али без успеха да стигне на жељено место. Све то није давало бог зна каквих резултата, док се она није, као случајно, промешкољила, померила се таман толико да му олакша да стигне до њених усмина. Дирао је, брат брату, једно педесет километара. Она се мрдала, уздисала, влажила. Временом му је све то досадило, па кад је сматрао да је и њој довољно - извадио је руку. Она је мало поћутала, па је

закопчала панталоне. Као: пробудила се баш тада и као да је (можда) спавала. Затим га је пољубила у образ и рекла му:

- Ђаволи сте ви студенти.

До Београда га је грлила и љубила, вадила из торбе некакве кобасице и ракију... У рану зору стигли су до главнога града. Звала га да дође код ње, становала је, рече, негде на периферији, приватно, али има посебан улаз.

- Не могу, журим. Имам обавеза данас. Али, дај ми адресу, па ћу доћи код тебе да се видимо – рекао јој је у намери да се откачи и утекне.

- Али обавезно, дођи данас, обавезно!!! – викала је за њим док је он сустизао и улазио у аутобус број 601.

И заборавио је. Поменуо је ујутро другу шта му се збило и ништа више. Пролазио је време, баш као што и данас чини и као што је чинило много пре нас и као што ће чинити кад нас не буде било више. "Студењак" је било дивно место, у то време, за младог боема и пропалог уметника. Пића, журки и девојака – колико хоћеш. Хранили су се у мензи за бонове – кад су их имали. Када би се докопали нешто новца онда би трговали у самопослузи преко пута: коју флашу вина, пржене гирице, сремске кобасице и мајонеза. Наравно: и много хлеба преко тога.

У једном од заиста ретких периода кад смогадоше нешто пара, он и друг његов, пођоше у трговину. Купили су шта су хтели и кренули пут касе да плате. А у реду, пред касом: и она!!! Рече:

- Тако ти дође код мене?!? А, ја, чекала данима.

Ту је близу, променила је стан, да може дуже (можда) да спава до одласка на посао. Овде тргује.

Правдао се обавезама, школом (у којој није био месецима) па онда као брзи воз истрачао напоље. Друг је остао да плати и дуго са њом разговарао. После га је још дуже подговарао да је обиђе.

- Даваће нам на зајам, ради – говорио је.

Једном је чак довео и у собу али је овај спретно ескивирао и побегао. И није веровао да он, његов друг, после, заиста и није узимао на зајам, јер је често одлазио, поздрављао га са њене стране и наговарао га – а они су тих дана јели све боље и боље.

КЕЦ И ЗЕЦ

Обрео се у тој соби: како се обрео. Други блок, "Студенски град", женска соба. Друг га је довукао у Београд да нешто раде, да се извлече из неке буле, а и да зараде нешто за себе. Он је боравио код своје девојке, па је њега увалио у исту собу, јер другде није имао где. Друг је спавао са својом девојком, друге две цимерке (трокреветна са терасом) у својим креветима а он на душеку постављеном на ормарима. То је била тадашња нужна, али практична, мода "студењака".

Функционисало је то. Они би одлазили зором на посао, радили су преко "Студентске задруге" за тадашњи "Енергопројект", на такозваном "Старом Меркатору", тачно пред неки последњи "Самит несврстаних". Враћали би се у касно поподне: уморни и пребијени. А живот у "Студењаку" није дозвољавао мир и одмор. Најмање што се могло очекивати је да се можеш поподне одмарати у својој соби. Увек је неко улазио и излазио, или долазио у госте.

Живели су са цимеркама складно и у миру. Биле су добре девојке, карактеристичне студенткиње из провинције (тога времена), једноставне у захтевима, реалне у жељама, са нешто душе у себи. Биле су онакве каквих данас нема.

Користио је сваку прилику, кад је неко одсутан, да се спусти са ормара (к'о мајмун што је сишао са дрвета и постао људ') и одспава људски и к'о човек у нормалном кревету. Душек на ормару није био неудобан али је он целу ноћ страховао да не падне одозго. Обашка што је компликовало то кад хоћеш ноћу у клозет или кад се напијеш.

Тако, једне вечери, цимерка беше отишла кући, ослободи се један кревет, у међувремену друг са девојком оде у град и он остаде сам са креветом и цимерком. Кревети су били постављени у облику слова П (прав угао) и њима је тако лежећи: глава била до главе. Рече му, показујући замишљену линију која раздваја два кревета:

- Имам момка, ово је граница коју не смеш прећи. Хајде да причамо, и само: то.

Сложио се. Шта је требало да уради?! Није ни имао неког великог избора и у том тренутку му је био битан само нормалан кревет. Разговарали су до касно у ноћ. О свему, највише о књижевности. Она је требало да

постане професор књижевности а он је хтео да постане писац. Он је рецитовао Јесењина (*Ко сам? Што сам? Ја сам само сањар, чији поглед гасне у магли, у мемли...*), она Лазу Костића (*Опрости, мајко света, опрости, што наших гора пожалих бор...*). Разговарали су и о сексу. Да се не лажемо: то их је највише интересовало. Он измишљао сексуалне подвиге и искуства она, чинило се, није морала да измишља, правила се да му верује.

У неко време (у сред његове унутарње борбе: на који начин да јој се ушуња у кревет) он реши да се, макар, нашали. Устао је и из оближњег ормара извадио свој пасош. Вратио се у кревет и пружио јој исти.

- Шта је ово? – упитала га је зачуђено али ипак слутећи његове крајње намере.

- Пасош – рече.

- Шта ће ми твој пасош?

- Рекла си да је ово граница, а за прелаз преко границе потребан је пасош, пошто ја желим да је пређем легално.

Погледала га је сетно, насмешила се и рекла:

- Е, ако је са пасошом и легално, онда може.

И подигла је свој покривач правећи му место.

Би следеће вечери журка, попило се добро, момак реши да по први пут остане код своје девојке, мада га је она пре тога много пута молила да се усели код ње. Наста незгодна ситуација. Илегалац се није лепо осећао, није му било ни мало пријатно. Чак се по мало и увредио. Када дође време да се спава, друг схватајући да се ситуација по мало искомпликовала и да би за њега било понижавајуће да се опет враћа на ормар, рече:

- А сад, свако код своје девојке.

Придошлицу "распореди" код његове девојке. Он сам леже код своје девојке а њему рече:

- А ти: код своје девојке – показујући му на трећу цимерку, са којом није до тада имао ништа и која је била поприлично повучена.

То га је збунило, па је са недоумицом погледавао час њега, а час њу. Она је поћутала, једва неколико секунди, па му равнодушно рече:

- Да, ти ајде код "своје" девојке: код мене.

ТУЋА ПРИЧА

„Професор Кривичног права на Великој школи Аћим Чумић објашњавајући студентима појам силовања говорио је да треба "да се траже несумњиви знаци и докази снажног и очајног отпора и борбе и ногама и рукама" а "да није довољно само батргање као оне снаше која је више претила него се бранила" довикујући насилнику: "Силуј, силуј, има закона"“.

Коста Христић, *"Записи старог Београђанина"*

Ово је прича мога друга, коју ја причам у првом лицу....

"Студењак" је тих средњих осамдесетих година био оаза слободе, какву више никада и нико од младих људи у нас, и другде, неће осетити нити доживети. На издисају, додуше, али се још тамо могло лепо живети, свашта говорити, протестовати против свега и свачега, могао си да спаваш где хоћеш (ако те приме), у мушким или женским собама, са другарицама, друговима, љубавницама, или случајним познаницама, на једну ноћ. Могао си да се храниш три пута на дан, без динара у џепу, месецима, а да се не понизиш, да не молиш и камчиш: једноставно се подразумевало да у "Студењаку" не сме бити гладних док и један од студената има бонове или новац (ово друго, да рекемо, ређе). Могао си да говориш против државе и да причаш вицеве о Станету Доланцу: поготову онај о белом и нилском коњу. Све што се после тога тражило и добило представљало је класичан хлеб поред погаче, или-ти, што би рекли наши стари: са коња на магарца.

Мислим да је била из источне Србије. Ето, не сећам се данас ни тога одакле је, нити имена њенога. Виђали би се у пролазу, у мензи, бистроу, дискотеци, да се не лажемо, нисмо се сретали никада у библиотеци. Фурала је она, што би рекли, неки свој панк фазон, носила чироки фризуру и поцепане хулахопке, нашминкана јаким бојама и била је прилично лепа и zgodна. Једина мана, мана генерално свих нас провинцијалаца, били су њени запуштени зуби, поприлично кварни и неугледни. Али, ни ја нисам био по том питању ништа бољи.

И, тако, дан за даном, све љубазнији осмеси при сусретима, некако смо наместали да се сусрећемо баш често, осећала се нека позитивна енергија када би били у близини једно поред другога. Онда смо пар пута плесали у

дискотеци (која је већ почела да се зове и фолкотека, што су били први знаци наше пропасти), ја сам је пар пута отпратио до собе, праћен подозривим погледима влашке магије, све неких саплеменика и рођака. Нисмо имали воље, ни ја ни она, да се љубимо, па је изостало поздрављање при тим растанцима, у платонској фази. Најзад, једнога дана, уследио је дуго очекивани позив у њену собу. Такав позив је углавном значио и позив на секс. Соба би се празнила, цимерке на силу одлазиле у град и биоскоп, стављале би се новине преко сијалице ради замрачивања и стварања атмосфере.

Тако и би: пригушено светло, грицкалице и литрењак најјефтинијег "Старог града", за којег смо мислили да нема бољег вина на свету. Она у некој лакој хаљиници, испод које се назирао секси доњи веш и веома згодно тело. Нисмо отпили ни гутљај вина, нити смо прозборили две речи а већ смо се бацили једно на друго, дрхтећи појудно и слатко, како само може да буде кад имаш двадесетак година и нередован секс. Знала је радњу. Мењала је позе, вртела дупетом, вриштала кад јој грицнем уво и стењала кад јој га збичим из све снаге. Туцали смо се те прве вечери три пута, и она би га увек кад би осетила да сам готов вадила из минце, гурала у уста где би јој свршио а она би гутала као да једе најбољи сладолед на свету.

Кад сам се после трећег свршавања скљокао на кревет, скоро без даха, исцрпљен, знојав и празан, а она раскречена још, лежала поред мене, погледала ме је чудно и рекла ми:

- Ово је силовање, живота ми!

„Силовао“ сам је још неколико пута следећих дана, онда сам је једнога јутра срео загрљену са другим. Климнули смо без љутње и заверенички једно другом главом, што би чинили увек кад би се срели након тога, остајући добри пријатељи. Касније би ми позамљивала повремено лову и бонове, и ја јој никада нисам то враћао а она никада није то спомињала.

НИЈЕ СВЕЈЕДНО

"Живот ти је што протераш кроз вратину и натакнеш на батину, или што би рекли Цигани: фут марут турим ти га међу бут".

"Туцаћу вас спреда (ради реда), и одпозади (реда ради)".

Витомил Зупан, "Игра са ђаволовим репом"

Волели су се кревет до кревета, у замраченој студенској соби. Он своју, друг његову девојку - „a tergo“. Оне су се у почетку снебивале, па су се временом и радњом опустиле, и на крају су почеле гласно да стењу. Најзад су се ухватиле за руке, сударајући се главама. Они су једнако дахтали од почетка: сматрали су то за нормално, чак су се нешто и зезали.

Тек кад се присетио тога, после три деценије, узбудио се право. Тада му је било свеједно.

ОПЕТ, НИЈЕ СВЕЈЕДНО...

Тек је придремао, кад је улетео цимер-илегалац са неке журке, у пратњи девојке коју је тамо покупио.

Није ни разборавио а већ је осетио њих двоје у његовом кревету.

Држао је да је најпаментије да се прави да спава.

Није било свеједно кад је она пребацила своју ногу преко њега. Док не свршише, беше то пакао за њега.

Кад је цимер испрати, и врати се, само му рече:

- Било би боље да не лежеш поред мене. Макар, не окрећи леђа.

СТУДЕНТСКА СОБА

- Чуће нас, немој!

- Ма неће, сви спавају, само мало, дај.

- Немој, прекини, чуће нас, немој гаћице.

- Ма ништа не чују, хрчу сви.

- Јој, немој, јој, чуће нас.

- Ма, неће...

- Ја ништа, јеби ми оца очињег, ако шта чујем – јави се један из ћошка.

- Ни ја, болан - простења други и стресе се.

- Видиш, да не чују – рече овај и наби јој га.

- Е, онда добро – рече и она стењући.

ИЗ РОМАНА "КОЛОНА"

Изађе из те просторије и отвори врата суседне: спаваћа соба. Је ли младица? Улази у завршницу чина. Широки кревет, богат тепих и ормари од пуног дрвета.

"Ту је спавала сигурно. Види се да су ствари нове и да је то скоро сређивано".

Обиђе круг око кревета, седе на њега, леже, окрену се једном по њему, па се усправи. У животу није био узбуђенији као сада. У сваком погледу па и сексуално. Дуго није био са женом. Не сећа се више и када је било то. Иначе његови сексуални излети су се углавном завршавали пијаним стењањем на каквој локалној курви, при чему скоро никад није осећао задовољство.

"Зашто сада, овде размишљам о жени? Налазим се у туђој кући, рескирам да налетим на некога ко ће ме убити, напољу авиони свих сила света бацају бомбе на све што се креће путевима. А, ја лежим на туђем брачном кревету и присећам се кад сам последњи пут био са женом".

Тако је размишљао Човек. Имао је све време овога света да седи и машта. Било му је лепо. Летео је сновима и спуштао се на до сада недоступна за њега женска бедра. Био је мушко после дуже времена, можда први пут. Имао је пиштољ у руци, динамит међу ногама, нико му ништа сада не може.

Устаде, па полако, као да не жели да уплаши своју нову љубавницу, приђе ормару и стаде да отвара врата и извлачи фиоке. Налазио је уобичајене ствари: постељину, гардеробу, а у једном ћошку угледа и извезени гоблен на коме је осликан свети Ђорђе како убива аждаху. Тај који је склонио, очито стари, гоблен као да није желео да га гледа али није ни хтео да га баци. На нешто га је морао подсећати тај мотив када је желео да га чува од заборава.

У једној фиоци нађе нешто накита, који и не погледа и уредно сложеног женског веша. Очигледно иностраног порекла, гаћице и брусхалтери скоро га доведоше до врхунца. Узе неколико комада насумице и опет леже на кревет.

"Где сте сад све роспије што ме нисте хтеле и што сте ме одбијале? Где сте да видите шта сам постигао у животу? Овде, сада могу да имам коју хоћу".

Затворених очију миловао се Младициним гаћицама по лицу. Пиштољ је спустио поред себе, на кревет и другом руком је откопчао шлиц од панталона. Завуко је руку у гаће.

Није имао представе колико је све то трајало. Да ли му је било лепо? Је ли уопште био свестан шта се дешавало са њиме? Као дрогиран лебдео је изнад могућности нормалног људског поимања. Константни стрес и напетост, нередован сексуални живот, нередован нормалан живот, ако ћемо право, у задњих неколико година, све је то учинило да се деси овако нешто и да он пукне по свим шавовима који везују најлућу људску машту са конвенционалним и који чине свакодневно људско понашање. Ако је и трунчицу нечега био свестан, тај трун му је говорио: "па шта, ко ће те видети овде?".

Шта би са моралним ставовима и принципима? Где је? У туђој кући, са туђим стварима. Ко најгори подлац скрнави туђу интиму а до јутрос је критиковао на пасја уста оне које раде, па морално, и много мање гнусобе. Ако неко и риска по туђим кућама и краде, ти бар углавном нису лицемерни да друге критикују за исто или слично. А он управо јесте. Годинама је желео да мења ове људе. Каквим је хтео да их направи. Да буду фетиш дркације, узурпатори туђе приватности, шта? Како сада схватити његово негдашње понашање и моралисање? Је ли целога живота био лицемер, на жалост не малог броја људи који су га уважавали? Или је, без обзира на ово, ипак био моралан и поштен човек на жалост, исто тако не малог броја, његових непријатеља? Шта би они дали да могу ово сада да виде? А можда поштење и нема везе са издркавањем (вероватно нема). Ипак, ако се не рачуна ово сада, које може бити објашњиво само са патолошког становишта, он ипак у животу није имао мрља због којих би се стидео. Није крао, није отимао државно, никога није малтретирао или убијао.

У тренутку док је мирисао женске гаће он, наравно, није био свестан ничега сем опојног мириса свиле. Опсервације и анализе ствар су списатеља и читаоца. У томе трунутку он је имао само једну дилему: је ли она облачила ове гаћице, је ли их додиривала својом кожом и да ли је пустила када коју кап женског сока на њих? Никаква филозофија и морална наклапања, само та једноставна и крајње проста анимална дилема.

Није чуо детонације збивене не тако далеко. Падале су бомбе од тоне и више на нечије главе. Није чуо ни да је неко отворио улазна врата, нити је

регистровао бат корака уз степенице, исте оне које је он прошао пре неколико минута. У свом лудом и необјашњивом сексуалном трансу он је само у једном тренутку отворио очи и на вратима собе у којој је лежао угледао је, врло нејасно, силуету човека. Инстинктивно се тргао, потегао је пиштољ који стајао поред њега. Кроз главу му је у хиљадитом делу секунде пролетела понижавајућа слика коју је остављао својим положајем и радом. Али није пуцао због тога. Изненађен и уплашен опалио је у правцу силуете не нишанећи, јер руку на срце није био никакав стрелац и тотално је невичан оружју. Само један хитац и видео је како сенка пада.

ПЕСМА О СИСАМА

Од кад смо први пут посисали
гледамо њих
као хипнотисани
Што би рекла Ерика Цонг
"тик-так: буп, пауза, буп"
Желимо нежност
дечачки анимално
да нас привију уз њих
(и само уз њих):
"тик-так: буп, пауза, буп"
Постајемо бескичмењаци
Временом
кривимо вратове
као диносауруси
да боље видимо
што више зелени дохватимо
кад прођу (углавном туђе):
'тик-так: буп, пауза, буп"
А онда
свеједно кад
али већ дуже време
свакако

не чује се више: "буп, буп"
више је то: "блоћ, блоћ"
Оне су постале пластика
Ми постајемо педери

ПРИЧА О СИСАМА

Клеман Маро, француски песник, написао је песму под насловом
"ЛЕПИМ СИСАМА":

*„Једне сисе од јајета беље,
Сисе од белог сатена жеље,
Сисе да постиде ружу у цвету,
Сисе лепше од свега на свету,
Тврде сисе, не сисе: округле
Белокосне мале кугле
На чија је средишта села
Јагода или вишња зрела.
И кунем се да је тако:
Нико их не виде, нико так'о.
Сисе што с рујним вриком ничу,
Сисе што се никад не мичу,
Ни да дођу ни да оду,
Ни у трку нит у ходу;
Лева сиса слатке жмарке
Увек је далеко од своје другарке,
А обе сисе сведоче, беле,
О лепоти особе целе.
Кад вас види, човека повуку
Жеље потекле из руку
Да вас пипа, да вас ваља
Ал се уздржати ваља
И лепоти тој не прићи,
Јер ће друге жеље стићи!
Дивне сисе, ни крупне ни мале,
Зреле сисе, за љубав стасале,*

*Сисе што дању и ноћу кличу:
"Дајте нас што пре неком младићу!"
Сисе што ти јелек одмичу, од тела
Барем за два палца цела!
С правом ће оног срећником звати
Који ће вас млеко напунити знати,
Кад девичанске сисе прене
И створи груди зреле жене“.*

Писао сам већ да неким женама није много важна памет и остало, већ се све сведе на "дужину" и "дубину". Али!!! – ни мушкарци према женама нису ништа бољи по питању перцепције приоритета-квалитета. Неке жене у животу више успеју сисама него врхунским моралом и вансеријском интелигенцијом. Код мушкараца-свиња више вреди кило-и-по сиса, него докторат на Сорбони, него поштење, него искреност, него пожртвовање, вера, љубав. Све пада у воду кад затрес цунами на женским грудима. Године верности, одрицања, пажње – једне жене, а према себи, мушкарац прода због сиса друге жене. Кад се појаве велике груди не тражи се никакав додатни аргумент, не тражи се потребна документација, макар: часна реч. Најпаметнији занеме пред аргументима дубоког деколтеа. И, ако најчешће за дотичног неће бити никакве користи (осим визуелног ефекта): од присутних груди.

Милан Кундера је негде написао: *Жене се деле на две категорије: оне са великим сисама и оне са великом задњицом. На жалост, врло је тешко наћи златну средину, и ако већина правих мушкараца томе посвећује читав живот“.*

Не заборавите да су сисе пре свега дојке.

Не постоје бујна попрсја код жена уколико нису од природе дата.

Креирају ли сисе начин живота и животни филозофију?

Да!!! Већина девојчица адолесцентског, па и млађег, доба и узраста одмах би отишла "под нож". Силиконе сматрају врхунцом свога животна успеха а све остало чистим губитком. Примамљиво је то у њиховим очима, није чудо. Кад год укључе телевизор, отворе новине, оду на концерт, оне не идентификују ништа друго као успех (по њиховим погрешним мерилима) до силиконских протеза.

Некако смо ми мушки у губитку, цирка једно пола века. Још од времена између два велика рата и пар десетина година после тога кад су жене заиста биле женствене, лепе и природне. После тога, седамдесетих година, разни модно-педерски лобији намећу жену танку као трска, мршаву, равну – ваљда да би изгледом више подсећала на дечачиће и мушкарце. Манекекне су шетале без душе у носу, јадне, издрогиране. Част су браниле оне које нису хтеле да се подвргну жељама оних који и не воле жене. Онда се појавило ово чудо са силиконима. У почетку стидљиво, доступно богаташима а данас се силикони (чак и у Србији) поклањају за осамнаести рођендан.

Велике женске груди поседују магичну моћ. И ако би се нашло десетине објашњења због чега је то тако: не треба трагати за њима. Једноставно је тако. Чак и ове вештачке поседују део те моћи, то је очигледно чим се толико посеже за њима. Али, није то: то! Мислим код оних у главу здравијих.

Сад, тачно је, може се приговорити овој причи: да нису све жене такве, да има разних, да има правих. И то је истина. Само ја овде не говорим о конкретном, већ говорим о обрасцу, о ономе што се намеће, што креира неукус, мњење, систем вредности. Јер у свему овоме највише губе праве жене. Оне су приморане да посежу за тиме (а у прљавом мушком свету): како би успеле. Цаба им квалитет, памет, лепота... Зар не видите да жена више нигде не може успети уколико своје противнице не победи "за прса", ако није "радила на себи". Лакше се пробијају напумпане бабетине него младе, лепе и талентоване девојке које се ослањају на оно што су им Бог и природа подарили преко наслеђених гена. Па чак и када таквој природа дадне велике и лепе сисе - она друга увек може да тури веће.

Свуда је то неукусно, није наш изум. У књизи *"Једна година у Њујорку"* написао сам својевремено:

„У Америци је све претворено у сису. Женску сису. Женску велику сису (јер, да се разумемо, постоје мале сисе и мушке сисе а и кравље или козје на пример). Дакле, женску сису (велику). Комада: 2. И словима: две. Све зависи од великих сиса. И са свију страна нас притискају и гуше велике сисе. Стварају у нама неугодан осећај клаустрофобије. Нема места за све: и за људе и за сисе. Угрожавају нас велике сисе и све су веће и веће (што је најгоре).

Сисе су гаранција успеха. И што су веће то је и успех крупнији. И за оне који их носе и за оне који се служе са њима - на завист (већу и већу) оних који их само гледају.

Сисе и само сисе. По неки гуз или нога, чисто реда ради, по неко лице (иза кога нема карактера) или коса (у којој нема природног сјаја) - чисто јер се без тога не може ма колико је небитно. Па опет, обрни окрени: сисе. Толико сиса да почињу човеку да се гаде. У реду, у почетку је било интересно. Поготово нама из сиромашнијих и руралнијих подручја. Али се претерало. Забога, толико месишта, сала и силикона. Осети се човек нездрав.

Сисе су у порцијама. Сисе су у књижарама, на платнима, нотама описане, скулптурама овековечене. Сисе потписују уговоре, сисе добијају изборе. Оне су сва овдашња памет. Оне су израз саучешћа. Одроз господштине. Без великих сиса, у било којем својству и увек упарених, данас у Америци немаш ни имена ни порекла.

Ако немаш велике сисе - ниси жена.

Ако твоја жена или љубавница нема велике сисе - ниси мушко. За сису ћеш добити милионе - за верност нећеш ништа.

Још је у своје време Бора Ђорђевић стиховао: *"Америка воли код девојке када има две велике дојке..."*.

Али, када је настајао овај стих силикони су били реткост и привилегија само најбогатијих а данас пола чистачица са којима радим уградила је по нешто на себи. Може ли се онда замислити размера?!?

Сиса је једна али увек иде у пару.

Због великих сиса околџо заборавили смо праву, мајчинску, хранилачку симболику сисе.

Сисе на жару. Поховане сисе. Пуњене сисе. Филети од сиса. Дупла порција сиса. Супа од сиса. (Млеко више нико ни не помиње). Сисовача - препеченица. Сисквоч - добра мешавина вискија.

Не помаже ти никаква памет када потонеш у "аргумент" деколтеа великих сиса своје саговорнице“.

Оволико приче о сисама: помислиће људи да сам опседнут. Нисам!!! – више него је нормално. Нисам али волим: зашто не уживати у лепоти - па због тога постоји уметност. Волим, као и сваки нормални мушкарац који воли жене. Који воли једну жену а самим тим и све остале. Који воли све у

једној. Имати све жене света у једној – скоро је немогуће доживети, сан је свакога мушкарца и привилегија веома малог броја. И све друго треба да је ту: породица, пријатељство, партнерство. То је то: наћи у једној све, не тражити у свима једну – јер свака је за себе и свака је уникат. То су две алтернативе, два правца. Не можеш бити срећан у многима ако ниси нашао срећу у једној. Између љубави и свакодневног живота јесте: секс. И све што иде уз то – јер секс није само коитус. Секс је једна целодневна игра, начин живота, ишчекивање, скривање, откривање. Наговештај. Свакодневне активности. Где у овој причи препознати или поставити духовност и филозофију силикона. Какве везе имају силикони са духом?

Не дајте се жене!!! Има вас. Ваше груди су лепе онакве какве јесу. Ваше усне су најсензуалније кад сте искрене и кад лажете: без додатака. Ваше задњице су управо онакве какве треба да буду ма колико различито изгледале. Увек постоји неко ко ће се лудо заљубити у вас и ко ће балавити за вама. Презирите силиконе: до вас је. Мушкарци не могу исправити ништа јер су свиње. На вама је много тога вредно божанског поштовања. Имате духа, дајете нам осмех, сузу, искрен поглед, разумевање, често се жртвујете због љубави, често нас варате, волите нас чак и кад сикћете као мачке на нас, мрзите нас кад сте умиљате. Дајте нам своје несавршенство.

ПЕСМА

(из збирке "Недовршене песме)

Са мало среће
уз добро вино
и ја сам био човек
И мада сам мрзео
све опипљиве ствари
жену заволах
Најежена кожа
после хладног туша
тема савремена
али непрактична
а после ми се још вина хтело
Бејах неуморан

сав усиљен
доказљив
неизбирљив
лепљиво пипљив
Ујутро ме глава болела
тражио сам другове
срећан
пун себе
пун којечега
са њима пио
и био неко други
10.06 1990, Исток

НЕКАД И САД

- Де си мали, турим ти га мајке! - спонтано и искрено „тепање“ грађевинског радника ђачету које пролази поред градилишта.

Па се сети свога родног краја:

- Де си мали, јебао ти тата маму!

А он виче:

- Није, није! – и неретко се заплаче.

Некад било. Још мало па ће се чути:

- Де си мали, јебао ти тата тату. (Или: родитељ број 1 родитеља број 2)

ПРОВИНЦИЈА

Људи су је задиркивали, шалили се се са њом и разговарали озбиљно – а, у ствари, нико је није слушао већ су само размишљали и маштали како је јебу. А, нико јој никад није "тражио" и ако су сви говорили да је radoдајка и курва.

Она је била свесна са каквим мекушцима и пичкопатницима има посла па се из револта и ината понашала још раскалашније и раскалашније – временом. Нигде се, као у тој забити и провинцијској вукојебини није више причало о сексу а мање радило "то". Епитет курве се добијао за тили час, чак и због попреког погледа или одбијања, чак су га добијале и недирнуте девојке

због своје недоступне лепоте, али нико није смео да провери тај курварлук на делу. Тек по некад, кад од некуд са стране набаса какав бркати официр или државни службеник.

А, у истину, она је желела мушкарца више од свега. То је било јаче од ње, таква јој је природа била. Желела, па, изгледа временом и изгорела. Сад мрзи ту гамад око себе и забавља се на рачун њихове потуљене жеље и њиховог курварлука.

О ИСКУСТВУ

„Ниједној младој и лијепој жени не кажу да је вјештица, него све бабама“.

Вук Караџић, *„Вјеровање ствари којијех нема“*

Ето, тада кад су они кренули у авантуру, живела је у трошном стану, где је све заударало и било испретурано. Довео га је, његов садруг у пијанству, да му докаже, да гледа и слуша, како ће он да "има" стару жену и да ми намести ако буде хтео. После њега: додуше. Није – али: он јесте. Слушао је како је опасује, седећи у кујни, а он јој намерно није дао да затвори врата од собе у којој ју је нападао. Да гледа није могао – заиста. После је тражио да им дадне да пију, што је она и учинила. И не само то него им се и придужила у наставку пијанке. Поставила је мезе, налила себи чашу, поправила изгужван пењоар, кокетно показала ногу прошарану венама и старачким пегама, села за сто а онда показујући на њега, упитала свог љубавника:

- А, млади господин, ко је он?

Млади господин је много касније прочитати следеће редове, Др. Тихомира Ђорђевића, *"Чудновате љубавне чини"*:

„У једној се народној песми пева како је неки момак сејао грах по долу и како га је обилазио. Један пут је затекао у њему девојчицу, пољубио је, те је пољубљена дошла кући. Други пут је затекао удовицу, обљубио је, те је обљубљена кући дошла. Али трећи пут у њему затече бабетину. Њу је пољубио, те је пољубљена кући дошла. То се баби учинило жао, те отиде у брдине и долине и набере костолома и вратолома, па их:

Проставила у лончиће,

Лончић крчи, момак трчи,

*Кано паишче преко баишче.
Кад је био близу двора
А он бабу довикује:
"Отвор врата, седмакињо,
Материна вршњакињо".
Кад му врата отворила,
Огњишту га домамила,
Очима је зажмурио,
Док је бабу пољубио;
Кад то баба опазила,
Жарилом га извијала,
Па му онда беседила:
"Иди сада, куд ти драго!
Доста мени што си дошо,
И љубио што с' пљуво".*

*У напомени испод те песме вели Вук Караџић: „Приповиједа се, да
врачаре поставе лончић с чинима к ватри, па кад он стане вретити, онда онај,
за кога се чини, мора одмах доћи макар гдје био: ако је врло далеко он дође
на трсци (мјесто коња) јашући“.*

ИДЕАЛ ИСКУСТВА

Мушкарац се може похвалити да је имао успешан сексуални живот и да је за живота био велики заводник (другим речима: да се имао рашта рађати) ако доживи да једног јутра у кревету, после дивљег секса, каже својој новој љубавници, коју је први пут срео и завео те вечери: "Иста си као твоја мајка, од пре тридесет година".

СЛЕД СТВАРИ У ПРОЛЕЋЕ

Пробудиш се једног јутра и
осетиш да је ту:
стигло је пролеће!
Шиба те по лицу,
запљускује те милином:

имаш седамнаест година.
Пробудиш се тако и
жалиш што си уопште спавао.
У срцу ти места за сву љубав света,
међу ногама динамит,
у глави хаос.
Следећег пролећа добићеш личну карту.

Још док си се будио,
без обзира на пролеће:
хтео си жену!!!
Девојчицу твојих година:
да волиш!
Пријатељицу твоје тетке:
да туцаш!
Имаш седамнаест година,
девојчица шеснаест,
теткина другарица четрдесет и две.
У просеку сви имате:
двадесет и пет.
Зрело доба за љубав и секс.

Бејаше пролеће.
Данас ми је скоро четрдесет и две.
Пре две године: имао сам их.
Опоганио се свет, у међувремену.
Не смеш говорити о шеснаестогодишњакињама,
у четрдесет и другој, (плус: две са стране),
чак ни када се враћаш у прошлост,
кад о њима причаш мозгом адолесцента.
А тетке и њихове дружбенице
су поумирале.
Средњошколке ме гледају испод ока:
кришом, чежњиво.....
Забрањено им је законом:

да воле своје идоле!
Погано време нам оте жене!!!

Ја сам сада:
теткина пријатељица:
нечије тетке.

Пролеће!!!
Ах, пролеће!!!
Тада се све заборавља,
тада ништа није важно:
осим љубави.
Само за неке друге младе,
жељне љубави.
Али, када имаш петнаест
или шеснаест година,
седамнаест или тринаест,
(или, ма колико: изнад десет а испод двадесет):
ма, тада је то невероватан осећај.
Не знају људи колико вреди
једно добро пролеће
у младости?!
За животарење:
уз помоћ успомена.
Пробудиш се једног јутра
и осетиш да је ту:
стигло је пролеће.

Пролеће је у овој песми:
колатерална штета
окретања земље и
моје потребе да пишем.
Говорећи о пролећу:
ја мислим на жене.
Мало је сто пролећа
да се упозна само једна жена.

Знајући једну - не знаш друге,
свака је за себе:
јер жена мрзи само онога којјега воли.

Суштину магије пролећа:
чине жене.
Свет се врти око жена.
Отуд пролеће.
Ја пишем ову песму – због жена!
Био сам бунтовник – због жена!
Вртео сам се око жена – због жена!
Општински службеник је ту – због жена!
Народ се тукао са полицијом – због жена!
Ја сам путовао у Београд – због жена!
И земља се окреће – због њих.
Отуд пролеће.

Мало је и сто пролећа:
да се сретне само једна жена -
и ако си их на десетине волео и имао.

2010

РАВНОДУШНОСТ

"Раса је код жена, као и код коња, велика ствар..."

Љермонтов

Сад му је жао. Ништа није била крива. Так'а јој је била нарав. Одлазила би добровољно са њим, где год би он то предложио, а онда би нешто филозофирала. Цапао би је за велике сисе и свршавао по њеној гардероби. Један део освете се, нешто касније, састојао у томе што јој је на кратко смувао рођену сестру. Део њене освете, данас схвата, био је што је била потпуно равнодушна према њему.

РАВНОДУШНОСТ СА ИСПРАВКОМ

Франсоа де Менар, "МЛАДОЈ ГОСПИ":

Лепотице, што без страсти

Уживате јеба сласти

Трљајући пласт свој прстом,

Ман'те тај непотпун начин,

Дајте да вас ја поткачим

Каром дугом и чврстом.

Ја сам веиштак доброг прица

Који радим чиста срца

Кад лепојку неку имам,

А кад је ружна, груба,

Више волим покрај стуба

Натенане да га климам

Каква је то сласт, о дете!

Зашто се ви не јебете?

Ова је била још равнодушнија. Могао је сатима да се мота око ње, да је дира, да је скида, да је прска – апсолутно није реаговала. Кад год би је позвао, пошла би са њим, где год би рекао. Али: увек исто.

После много година хтела је да исправи ствари. Дошла је у његов стан, ненајављена, из другог града, удата. Било је касно. Тада је он био равнодушан.

ИЗ РОМАНА "КЛИНИЧКИ ЖИВОТ"

Тек сам се момчио. Једино право сексуално искуство до тада (до сада одсањаног) јесте тама међуножја које сам само овлаш и случајно видео код једне теткине гошће (угледао сам Фантомову пећину чији улаз личи на мртвачку главу и тајанствено мрачан је, Фантом је "*дух који хода*" и има пса који се зове Ђаво) (Тарас Буљба је, пак, имао коња који се звао Ђаво). (Та тама зароби ме и никада ме више није пустила. Нико никад не стигне до краја те пећине ма колико се трудио). Чини ми се из те перспективе, да је то

урадила свесно и намерно. Намерно је ширила ноге јер је било очигледно да ћу нешто видети. Седео сам на поду насупрот ње и читао неки стрип. На трен сам напустио мочваре Дарквуда и Загора (такође: *дух који хода* и чији је верни пратилац Чико Филипе Кајатано Лопез Мартинез и Гонзалес) и постао неко вредан пажње, макар међу друговима (ооо, дааа, хвалио сам се на сва уста и где год сам стигао). Неколико пута ме је погледала у очи као да је хтела рећи: "ето ти и гледај, знам колико ти ово значи". (Захвалан сам јој и дан данас на томе, и ако не знам је ли жива (а јесам ли ја?), и ако јој се и имена не сећам. Али се сећам онога што треба и што је она свакако знала).

Прва сексуална искуства у пред-пубертетном добу су најважнија искуства. Само ретко ко их има у правом, физичком, смислу. Зато је битно да се сетимо шта се тада мотало по нашим главама. Не због каснијих психоаналитичарских небулоза о комплексима и траумама из детињства, већ једноставно да ти остане нешто лепо чега ћеш се сећати цео живот. Да осетиш под старе дане ко си и шта си, и да видиш на коју си страну кренуо. (Друго, тада се и опредељујеш, па боље да одмах будеш начисто: хоћеш ли гледати длакаво међуножје теткине пријатељице или ћеш се играти са њеним накитом и шминкати се). Какве трауме и глупости?!? У питању је пичка. Шта може лоше да ти се догоди на основу чињенице да си као клинац, некад и негде, гурнуо прстенац некој даљој рођаци или комшиници. Може само лепог - никако ружног.

КУРВЕ

За курвама је посезао баш када би му пригустило, али никада није плаћао. Он је ценио курве, њихов карактер, саосећао се са њиховим несрећним животом. Мада, нису све курве несрећне. (*Каква је разлика између курве и курвеиштије? Ова друга је вештија*). Оно: нису ни све курве узимале паре. Чак се сећа да је једној, после грозног секса у сваком погледу, јер је био пијан и није осећао ништа, а она је била ружна и несретна, узео све паре које је имала а да би се вратио у кафану из које је и дошао. Али!!! – није то урадио на силу и као грубијан. Не!!! Чинио је то уз смешак, као нешто што се подразумева; и сећа се да је она добровољно и усплахирено претурала по фиокама не би ли нашла још пара да му дадне, као да ју је било срамота што

нема више, чак отишла до комшилука да позајми. Није она била курва: он је то био.

Једном, кад је хтео да плати: није му се дало.

Пили су виски у Темишвару, у „Контију“. За две-три године Чаушеску ће бити стрељан, али се у то време држао добро са све полицијом која их је рекетерила на сваком кораку. Пре тога, тог вискија, ручали су у ресторану који се налазио у приземљу. Јели су „пиле на амерички начин“ (piu americano) и пили неко недефинисано пиво које су им конобари досипавали из једне флаше. Тек су после тога отишли у бар, неколико спратова изнад ресторана, где су, ето, пијуккали виски са ледом и изигравали господу. Није било тешко у то време, а у Румунији, изигравати господина. Бокс цигарета могао је да ти приушти целодневно „изигравање“ по најелитнијим местима, којих, опет, руку на срце, није ни било бог зна колико. Сећа се да су дан пре тога ручали неку срнетину у изванредном сосу.

(У међувремену, док су седели, издржали су бочни удар и насртаје неких педера, деце комунистичких функционера, који су их упорно позивали у стан једног од њих а на наставак забаве, другим речима: забаве за њих а болног искуства за њега и друга му).

Око пола десет увече љубазна шанкерица (љубазна због отворене кутије цигарета којом су је честили) их је упозорила да од десет сати почиње наплаћивање у страним валутама, маркама и доларима, те да то имају у виду. До тада су плаћали у лејима. Наручише веће количине вискија и замолише дотичну да им пошаље за сто две средовечне али изузетно добро однеговане и згодне курве које су ординирале за шанком. Одмах су прихватиле позив и понуђено пиће.

- Колико?

- Двадесет марака.

Очи су им се зацаклиле. То је била цена коју су 'ладно могли себи приуштити. Имати овакве "даме", а за те паре, за њих је у том животном добу (имали су око двадесет година) била је права премија. Обашка, тога дана су продали неку робу, баш како су планирали, па су код себе имали у џеповима право мало богатство за тадашње прилике. Већ обрадовани и најарцани сетише се да питају: где ће се ТО обавити? И тада је уследило разочарење! Може САМО и ИСКЉУЧИВО у собама хотела а које коштају неколико стотина долара за ноћ. Другачије не смеју (схватили су да су под сталном

присмотром тајне полиције и да су, на крају крајева, од њих ту и инсталиране). Друг је предложио да се то уради у лифту, или у неком парку, али оне су то децидно одбиле. Око поноћи су кренули возом за Београд: пијани и пуних муда. Спавали су ко заклани: вагон је био пун глувонемих људи који су ишли негде на екскурзију...

Пол Верлен, поред лирике, пише и ово у својој песми „УВЕРТИРА“:

„Хоћу да се удубим у ваша стегна, у ваше гузице,

Курве, једине божије свештенице међ нама.

Зреле лепоте ил не, искусне ил почетнице,

О, не живети више осим у вашим пукотинама и браздама“.

Дејвид Херберт Спенсер је некада написао: *"Ако жена не носи у себи малчице од проститутке, она је глупача или мртво пувало"*.

...Данас, када се сви около курвају - на све начине - тешко је пронаћи праву и изворну курву у дословном и историјском значењу тог појма, жену која за новац може и зна да мушкарцу испуни снове. Самим тим, тешко је и распознати ко је курва а ко није, ко је мушко а ко женско - уосталом. Сви се курвају (и мушки, и женски): а, правих курви више нема. Сви се за све курвају и то понајвише на духовном нивоу са материјалним аспирацијама. Строго физички без духовне позадине али са конкретним планом и циљем се дају само спонзоруше али је то тотално другачија релација. Спонзоруша ради све што и курва: а опет није курва (али ми се чини да су спонзоруше спољњим изгледом много атрактивније од класичних курви а у кревету су немерљиво фригидније од курви).

Док курву може да има свако ко може да плати одређену тарифну цену (макар и пуки сиромас), спонзорушу може да има само онај ко има много пара, кућа и скупа кола, и то у контунуитету, а успут би било пожељно да буде и приглуп (што је најчешћи случај). Курва може примити и неколико муштерија за ноћ, јер то јој је посао и од тога живи и децу храни, док се спонзоруша труди да се што више веже за богатуна јер јој је то животно опредељење и циљ - да не компликујемо: хоће да га опељеш. Курва ради занат, спонзоруша би да се уда и ухлеби. Курва продаје тело, спонзоруша би продала душу - да је има - овако само продаје образ. Курва може да заволи некога, спонзоруша никада и никога. И курву може неко и некада да заволи, спонзорушу нико и никада. Курва је људско биће а спонзоруша ствар за показивање (као скупи ауто).

"Јавне куће" постоје од настанка првих цивилизација. Под разним називима и системима организације. Средњевековни градски оци по Европи су институционализовали борделе да би ствари држали под контролом и убирали приходе а најчешће су од тих прихода финансирани универзитете (од којих су неки и данас престижни). Отуд су данас, и јуче, питомци тих престижних колеџа углавном људске курве које малим народима и обичним људима загорчавају живот. Поред тога, од старог заната су наследили да могу да се плате и купе.

Куд се дадоше курве? Нема их данас у Србији. Нисам чуо да нека још ординира по градовима које знам и по којима се крећем (да се разумемо при томе не мислим на разне пословне пратње и сличне глупости већ мислим на праве курве са собицом у предграђу, подераним чарапама, лавором у ћошку и белом постељином). Јесу ли то курве из Србије отишле у неке сретније крајеве где су мушкарци још способни да плате за сат- два праве љубави? Је ли Србија постала толико сиромашна земља да нема посла ни за курве? Је ли се и курве придружиле милионској армији незапослених у Србији? Или су отишле у политику? Биће да је ово последње.

(Стварно, куд се дадоше јавне куће? Од кад је технологија унапредовала, а људи се још више покварили, изгледа да смо убиством јавних кућа у класичном смислу, кабловима довукли борделе у своје домове и душе, на крају крајева и у најгорем смислу речи. Колико смо духовно ојаловили показује и чињеница да нема добрих старих бордела са све фењерима испред. Како је то лепо и искрено звучало: јавна кућа. То може да асоцира само на нешто лепо и слободно. Јавно - ништа се не крије. Кућа - симбол блаженог мира, топлине, спокоја, родитељске бриге о теби. Па шта? - у свакој кући се "ради" исто што и у тој "јавној". Жене су давале топлину за нешто хладног и одвратног новца. Данас жене за пуно новца дају само хладну прорачунатост и прорачунљивост. А мушкарци једнако сањају о курвама. "Хоћемо калуђерице на улици, домаћице у кухињи и курве у кревету!!!" - ридали су мушкарци у потрази за животним сапутницама. Остатак мушкараца, додуше, данас сања о другим мушкарцима. А шта су жене очекивале од будућих силеџија са којима ће провести живот? Ништа!!! Апсолутно и искрено: ништа!).

Куд се дадоше, на крају крајева, и курве?? Оне праве, изворне, по дефиницији а не данашњи сурогати. Јер, ту постоје нијансе које су итекако

важне. На пример, виши хијерархијски степен курве јесте куртизана. Куртизана је образована курва са уметничким аспирацијама. Блиска јој је хетера која је интелектуалка међу курвама. Проститука је емоционално дефинисана курва. Од курве можеш очекивати и нешто више од секса (неко осећање на пример и нешто људскости). Од проститутке само секс. Од блуднице само блуд и то најтананије па самим тим и најсладострасније врсте. Јер, блудница блуди. Блудом се често пређе граница. Блуд је "са оне стране". На тој другој страни блуда јесте разврат. Развратницу не можеш више разуму вратити. Ту су и камењарке од којих не треба очекивати баш ништа вредно помена. Похотнице све чине себе ради и прохтева похоте своје. Бити дроља - то је стање духа. Фукса и флинта су испљувци сленга. Грешница нема никакве везе са темом коју елаборирамо. Ни прељубница. То су екцеси. Јесу правило али на нивоу појединачности. Нимфоманка јесте психијатријски случај курварлука. Уличарка је физички радник међу курвама. Радодајка воли, брате, то што ради. Постоје и call-girlе које су мобилне курве. Постоје и оне које дахћу у телефон или оне које се називају "пословном пратњом" које можемо још звати и бизнис курварлуком. Спонзоруше су неталентоване и јефтине курве, и, за разлику од камењарки оне су асфалтарке и сплаварке - али истог духовног и менталног склопа. Мадам је курва која је успела у животу. На самом крају лествице смо ми мушкарци као највеће курве међу курвама, јер, не курвају се жене када дају тело за новац већ се курвају мушкарци који им за то плаћају и који су толико бедни да нису у стању да нађу себи жену без пара.

Наполеон је са првом официрском платом у цепу, имао је око седамнаест година, кренуо у неки парк да тражи и нађе себи курву. Рекао је проститутки коју је одабрао да је дошао по "једно филозофско искуство". И јесте то била филозофија а мање физички посао за њега. Кажу да је имао мали уд, "као венерин брег код жена", који му је приликом аутопсије одсечен, чуван је у тегли са формалдехидом, и најзад продат на "*Кристијевој*" аукцији 1969. године. Злобници тврде да је Наполеон, император који је освојио целу Европу, имао мањи пенис од Жозефининог клиториса. Можда је зато за њега то било филозофско питање и, у неку руку, курве биле филозофи. Јер оне јесу и то, и психијатри, и психолози, и родбина која ће те саслушати и на чијем рамену можете плакати. Све оне могу бити кад треба и кад се плати.

Као што видите врло комплексно питање.

ПС

„Један рукописни документ у облику меморандума што га је поднео неки непознати полицијски поручник налази се у архивама париске полицијске перфектуре. Он потиче приближно из године 1762. У њему поручник процењује да у Паризу има отприлике 28 хиљада проститутки“.

*Беше то време када је Париз имао око 600 хиљада становника“,

* А.Ј.В. Parent- Duchatelet, *"De la Prostitution dans La Ville de Paris"*, Paris 1857

Дакле, пре двестотине и нешто година сваки двадесет и други становник Париза био је: курва.

„Тврди се да у Лондону има 50 хиљада проститутки не рачунајући издржаване милоснице“,

М. D'Archenholz *"A Picture of England"*. London, 1789

Кад смо већ код статистике а ако је веровати др. Вилијему Сангеру и његовој *"Историји проституције"* – 1858. године у Њујорку је живело приближно око 700 хиљада становника. Од тога броја проституцијом се бавило око 7860, углавном жена. Крајем тога века је већ је било око 50.000 курви у Њујорку.

Старе курварске државе.

ЗНАЧЕЊА

Ка смо већ код жена:

крава - води

кобила - пасе се

крмача - букари се

овца - мрка се

коза - прца се

кокошка - јари се

14. март 2006

ЗНАЧЕЊА (ОПЕТ)

Карати се

Значи свађати се

И критиковати се
Туцати се
Значи ударати
Јаје о јаје на Велигдан
Спрцати се
Значи пасти
Зајебати се
Јесте преварити се

ПРАЋЕЊЕ...

Дечаци су пратили парове.

Знао је и он да се сакрије па сачека старијег друга и гледа.

Међутим, један је од ретких коме се догодило да му девојка код које је дошао у подстанарску собу "намести" воајерисање за своје другарице. Кад је схватио да га гледају, није прикидао.

...КОД ТЕ ИСТЕ

Он: друга-трећа година средње школе.

Она: прва-друга.

Њена сестра: шести-седми разред.

Становала је у издвојеној собици једне старе куће. Редовно ју је посећивао. Једног дана, рече му на прозору кроз који је улазио:

- Морамо да чувамо моју млађу сестру.

И заиста, на кревету је спавало (или се правило да спава) девојче. Родитељи су морали на неку сахрану у Србију, па су ћерку оставили код сестре.

Један кревет у соби. Ипак, сачували су је. И: она. И: он. Једино у шта он није био сигуран је то: да ли је девојче уопште спавало или се претварало док се он са њеном сестром стискао у истом кревету.

Због чега је у то посумњао, и тада, и нешто касније.

Па због тога што је то девојче, у међувремену, постало девојка, лепа и висока, и кад би он долазио на студентске ферије, она га је гледала чежњиво и чинило му се да је довољан један миг па да крене за њим. Није никад

"мигнуо", али се, игром случаја, и даље сусретао са њом и она је увек била према њему мила и кротка.

НОВЕ ТЕХНОЛОГИЈЕ

Тешко је данашњим швалерима. Некад се све углавном сводило на рекла-казала. Сада није тако. Једна швалерација - на десетине доказа. Данас, од кад кренеш у швалерацију, док си се вратио са исте, сниме те једно двадесет камера: што камере обезбеђења, разни видео надзори, камере на зградама, до снимака "случајних пролазника" са мобилним телефонима, а на крају, се и сами међусобно снимите.

ЧЕТВОРО

Два друга: две сестре.

Кревет до кревета.

Нису се размењивали.

Данас: би сигурно.

Два друга: две сестре.

Оне су мислиле да је љубав у питању.

Они су само у почетку били у дилеми: ко ће са којом.

СВИРАЊЕ КУРЦУ

Шта би могла значити синтагма "свирање курцу"?

"Свирање курцу" је беспосличарење, или бављење небитним пословима, оним који немају никакву сврху. У ствари, кад ништа корисно не радиш ти онда "свираш курцу".

"Не свирај курцу!" – не причај глупости, не лупај.

"Ма, свира курцу" – прича глупости, прича неважне ствари, бесмислене ствари.

ПРЕЉУБА

„Спавати са рођеном женом, то је чист инцест“.

Момо Капор

Не љути се на неверну жену – није трошила твој сапун.

Нико још није нашао дно оној работи.

Тешко оној која је поштена, кад остари нема успомена.

Кум кумици – ко бик јуници.

Да се разумемо?! У прељуби увек учествује најмање троје! Ако нема трећег, онда нема ни преуљубе. Највише у прељуби може учествовати четворо: два и две, од чега су најчешће половина преварени а друга половина су они који варају (прељубници). Прељуба без троје јесте обична обљуба. Тај трећи, у ствари, даје чар прељуби, он је зачин без кога би прељуба била бљутава и обична. Слост прељубе је у размишљању о оном трећем, нема везе да ли је то осећање страха да се не буде ухваћен, стида, освете и једноставно страсти и сласти. Када тај трећи не постоји духовно, макар мало, онда чему његово физичко постојање?! Чему прељуба уколико немате осећање да некога варате?! Јер, ви тада не љубите већ прељубљујете. Уколико немате осећај гриже савести онда сигурно нисте прељубник. Прељуба се деси много пре самог чина. Оног трена кад један (једна) помисли да жели другу (или: другог) прељуба је већ учињена. Остало је само техничка ствар.

Због свега горе наведеног, прељубници таје и крију своје везе и само у то време илегале њима је лепо. Кад се све обелодани, кад се поразведу и раскину са својим старим партнерима, престаје и чар прељубе. Одглуме још неко време да им је лепо, па свака на своју страну. Често сам се питао, због чега се мушкарац који има љубавницу и годинама то крије свако вече враћа у свој топли дом? Исто је и са женама, многе од њих на крају кажу да воле мужа којег су варале. То је управо зато што је њима лепо варање а не само огољени сексуални чин. Како би рекао Црњански свом пријатељу Драгану Аћимовићу: *Ах, да знате каква је слост... на страху...*

Ту је проблем и оног трећег (и: четвртог) – превареног. Тај (та) најчешће после неког времена осети или сазна. И, најчешће: ћути и трпи. То већ није слост и страст, пре би се могло рећи да је то нека врста мазохизма. Шта ћете забога са особом која вас вара? Изговори су разни: најчешће деца,

осећај посрамљености, заједничка имовина, мада сам знао и за мањи број оних којима се то допадало: да буду преварени. То их је узбуђ(о)вало, желели су да остане нетакнут тај троугао како би били у њему и на неки начин се такмичили. То би трајало кратко али би се у то време најчешћи свима у троуглу посрећило.

Највећи је промашај варање из ината. Тада нема страсти, нема сласти, нема никаквих осећања (јер и кад варате можете волети, и онога са којим варате и онога кога варате). То је тежак и мучан физички рад на крају кога се сви осећају уморно и прекраћено. Свакако, нико није задовољан. Јер када варате из ината, ви се или светите или хоћете да окренете пажњу према себи што значи да вам је стало до онога којег варате више од саме преваре. Тада превара постаје средство а не циљ. Превара мора бити и остати само узбуркано стање тела и духа. Уколико се у време варања не осећате онако како сте се осећали кад сте први пут љубили онда треба баталити тај посао.

Са моралне стране варање не треба узимати здраво за готово. Наравно, није морално некога лагати и варати, па је још тај неко онај са киме сте у некој вези. Опет, чим сте осетили потребу за варањем онда вам није лепо са својим партнером па је живот са њим лицемерје. И то је врзино коло. Где се умеша морал и етика нема доброг секса, а добар секс је основа добре прељубе. Рационалности ту нема, тако да се моралисањем обично баве они ван троугла или завидници који све и да хоће не могу никога преварити јер најчешће немају кога и немају са киме. А, понављам, варање не би било то што јесте кад би свако обелоданио своје планове и радње. Не би постојало прељубе кад би сви били поштени. Кренете на посао па кажете својој жени: „Драга, данас ћу, уколико стигнем да те преварим са секретарицом“.

Најзад, сама превера је дискриминаторска работа у односу према половима. Кад се вара, мушкарци и жене нису једнаки, што не подржавам али се и не буним превише, а када је секс у питању. Жена која вара мужа бива од околине окарактерисана најчешће и неправедно као курва. Мушкарац који вара жену, пак, добије епитет швалерчине. „Свака му част“, говоре по кафанама, „кад може да стигне на све стране“. „Тај зна због чега живи“, настављају на послу. И што је мени нај-нејасније у целој овој причи: почну да га јуре и друге жене, уместо да га осуде, што би било логичније. Наравно, дискриминација према половима није баш тотална када је прељуба у питању јер је ту и преварени муж, рогоња, коме се сви смеју иза леђа, тако да је то

половична ствар у питању, а, дискриминаторска је јер жене ипак нису подељене као мушкарци (на рогоње и швалере) већ су увек и једнодушно окаратерисане и олајане као: неморалнице. Али, и ту им се прави некаква услуга, јер познато је да мушкарци највише балаве управо за таквим женама. Каквим? – стварно не знам!

Наравно, од поднебља до поднебља, другачије се гледа на ову ствар. Енглески муж ће се осећати увређено уколико му жена нема љубавника јер би то значило да је потцењена и није вредна његових инвестиција у њу. Најзад, ако већ може неко други да ради посао уместо њега: што да не. Стари је то колонизаторски менталитет који предвиђа да неко увек ради уместо тебе. Код Италијана ствар је другачија, они воле да се варају међусобно, па онда да хрле назад једно другоме у загрљај, кунући се да су преварили само зато што воле превареног. Француз ће се трудити да остане дискретан. Швеђанин ће тражити да и он уђе у кревет са женом и њеним љубавником. Немац ће волети да провирује из неког ормара и да снима своју жену. Американка ће сачекати повољан тренутак да изнајми приватног детектива који ће прељубу докумантовати а она ће на крају узети прељубнику све што има: тако је код њих, све је у сфери материјалног. Арапима је свеједно: ем су им све жене на улици исте, ем их имају по неколико, па и не воде евиденцију. Швајцарац је тражити лекарско уверење од љубавника своје жене. Јевреји, пак, траже извод банкарског рачуна. Словенац је захтевати да га не узнемиравате док то радите. Хрвату је само битно да га жена не превари са Србином – све остало јој опрашта. Хрватице, пак, не праштају – уколико им се укаже прилика. Црногорци са погачом и маљем крену пут планине, да јебу оца очињег неверници (иначе, они ређе варају жене: неће да се замарају). Код Срба, ех, код Срба ради секира, често, уколико се сустигне. Или, што је још чешће: правимо се да не видимо и не знамо. А, толико могућности има. На крају, за Србе и Српкиње је права ноћна мора ово ново време: не дај боже да те жена превари са комшиницом или муж са поштаром.

Да закључимо: овде говоримо о класичним прељубама а не о данашњим релацијама где нико никога не поштује и воли. Не говоримо о спонзорушама и спонзорима. Говоримо о односима где се руши емоција, где је постојала духовна веза, где постоји заједнична прошлост. Неверство је као и издајство: не можете издати оно што нисте волели и што није ваше, и не можете издати за паре (јет тада нисте издајник већ плаћеник). Овде не

говоримо о швалерима и курвама већ људим и женама који нешто осећају. Осећај може бити погрешан по критеријумима околине, али, нити је околина неки морални и етички бастион, нити, ми можемо увек манипулисати својим осећањима: једноставно се догоди. Таква су каква су: наша су - и сасвим људска. Ако је затвор за људе зашто не би била и прељуба.

Ко нас је питао хоћемо ли се или не заљубљивати када се то догађало. Једноставно се догодило. Тако је и са прељубом: она се догоди било то исправно или не. Па сад, кад је већ ту, нека бар некеме буде лепо. Какав фајда да сви буду несретни?! Као што рекох, ако је за прељубу потребно најмање троје, онда су у прељуби срећни и задовољни најмање: двоје. По некад и троје. А то, признаћете, није мало. Не осуђујмо људе који желе да буду срећни. Ни чинимо исто као наши очеви и дедови када су стварали комунизам: изједначили су све у сиромаштву. У несретном браку је двоје незадовољника, у прељуби: само један. Па кад преварени удари контру: онда су сви задовољни. То кратко траје али је слатко. Карикирам, наравно, најebaће ми се мајке преварене жене и мужеви. Мада, по неко ће ме и благосиљати док чита овај текст, шћућурен уз свог љубавника, на неком скровитом месту, у паузи, док листа интернет преко телефона и прави тајни снимак који ће, на крају ће се испоставити, доћи главе обома. Наравно, фигуративно. Најebaће ми се мајке и моја супруга уколико ово прочита, и ако, верујте ми, ово елаборирам на чисто теоријској основи и нисам имао прилике да се бавим новинарским истраживањем. Ја ћу рећи да то нисам хтео – биће да нисам могао!

БОЉЕ ЗАЈЕДНО – НЕГО САМ

Ајде да се мазимо,
да не бих ја то чинио:
сам са собом –
а ти са другима.

2009

ИЗ РОМАНА "ТЕНЦИ"

Дебра му је објаснила шта се очекује од њега: треба да пребаци архиву из једне канцеларије у другу, шеф јој је напредовао (самим тим и она) али мора да сложи фајлове управо онако како су сада поређани. Не сме никако да их помеша или да му испадају странице. Игор К. је отишао у другу канцеларију, која је заиста била већа и лепша, са погледом на „Централ парк“, али је установио да су метални ормари за слагање фајлова потпуно исти, типски, што би се рекло. Извадио је прву дубоку фиоку, понео је са собом и из оног другог ормара извадио пуну фиоку са истог места. Није ни дирао фајлове само је мењао фиоке.

Дебра је била одушевљена решењем. Рекла му је:

- Go back, to see – па се забила у ћошак, сагла се и нагузила према њему.

Игор К. више ништа није видео на белом свету осим Дебриног дупета. Позвала га је да приђе да му објасни како даље, а кад је пришао прислонила је њено дупе на његов уд и почела да се трља. Он је стајао као заливен, осећао је слаткоћу доле и није ми требало много да испразни своје мошнице. Ко зна од кад га није додирнуло женско тело. Дебра је имала на себи хаљину од неког прилагодљивог материјала тако да ју је осећао као да нема ничега на себи. Кад је осетила да је завршио, није га ни погледала. Отишла је и више је тога дана није виђао. Касније, кад би шетала своју гузицу ходником, није хтела ни да му се јави, ни да климне главом у пролазу, ништа, као да је он онај ормар у канцеларији. Почастила га и вратила га на своје место, тамо где припада, дну. Размишљао је тога поподнева Игор К., шта му се догодило?! Онда је легао у кревет, положио лаптоп на груди и дружио се са Ваном Стерлинг. Гледао је порно сваки дан. И није сматрао да је то нешто лоше. Имао је свој став о томе.

Порно није ништа лоше. Није ни штетно. Наравно, као и код многих других ствари у животу, није штетно уколико се конзумира у нормалним количинама. Порно је терапија. Због порно-г није учињено много кривичних дела али је много више избегнуто сексуалних деликата. Ко није могао себи да приушти порно: чинио је иста. Мушки воле порно више од жена, јер мушко углавном увек има више неиспуњених сексуалних фантазија и снова, то јест, жени је лакше да их испуни уколико их има, довољно је само да каже: да!

Мушкарац мора да моли или плаћа. Мушки су некако перверзнији у жељи а жене су то више у чину. Мушки су склонији физичком а жене духовном, а када је секс у питању. У љубави је пак супротно. Жена у сексу више користи мозак од мушкараца који почесто не може да користи ништа осим маште која опет нема везе са мозгом. Запетљасмо се.

О порно-у говоримо. Не о сексу. Већину ствари везаних за секс, оних необичних, недозвољених, експерименталних: нисмо у стању да доживимо и себи их приуштимо. Из разноразних разлога. Зато и постоји порно, да можемо да видимо како то изгледа, да нас жеља мине. У порно окружењу све је могуће. Порно филозофија све дозвољава. Порно начин живота је најлепши јер ту нема незадовољних. У порно свету, док пљачкате кућу, поред новца и накита, чека вас и секс од газдарице инициран. Кад поправљате инсталације или треба да отпушите одвод чека вас секс са домаћицом и њеном прсатом ћерком. Било које занимање, било који посао, било која ситуација: увек вас чека секс. У болници, у затвору, на бензинској пумпи, у цркви... Можете бити носач или баштован али вам то неће сметати да имате најлепше богаташице и племкиње. Лепе кућне помоћнице и још згоднији шофери увек су на располагању газдарицама и газдама, и супротно. Да не помињемо беби-ситерке и учитеље клавира. У порно свету, ташта вам је увек невиђено згодна и расположена да вас злоупотреби.

Порно, то вам је комунизам. Узимаш шта хоћеш и колико ти треба а дајеш колико можеш, имаш и колико ти траже. Сви су равноправни и сви имају шансе у порно свету: стари, млади, велики, мали, леви, ружни. Порно свет није расистички свет – напротив. Није ни сексистички – ма шта се мислило о томе. Није националистички – чак је препоручљиво да буде заступљено што више народа и боја. Није ни насилан и опасан по живот – чак и када некога „убију од курца“, њој или њему је лепо. И када те туку, у порно окружењу, то чине искључиво због тога што ти то волиш и тражиш од њих.

Порно је исправљање неправде и неравноправности. За све то што си понижаван у стварном животу порно ти врати у својој праведности. Бежање из правога живота у порно свет јесте бежање из неправде у правду, из неравноправности у могућност равноправности. Порно свет је по некад једини излаз за губитнике сваке врсте. Једина терапија за пропаст која је снашала несналажљивога. Једини вентил за болеснога да не учини зло.

Једина особа којој се искрено дивио и која му је нешто значила у Америци била је порно глумица Ванах Стерлинг, са којом се „дружио“ често. Много времена је проводио у њеном друштву, гледајући је у разним ситуацијама. Више га је она разумела преко екрана компјутера од свих људи са којима се тамо сусретао. Није било у питању само пуко воајерисање и самозадовољавање, мада је било и тога. Лице Стерлингове му уливало пуно саосећања са његовим мукама, тело га је мање итересовало, ма колико лажно ово звучало. Најзад, да је неко знао да му је то најбоља пријатељица у Америци, и ако је уживо никада није срео, онда тај неко свакако не би веровао да би он био способан да напаствује малолетну девојчицу, равну ко даска. Другим речима такав није могао да раздевичи фуксицу. Ко воли Ванах Стерлинг не може волети младе и равне мршавице. Јесте, у једном тренутку је осетио слабост, за њоме и сласт, можда и: страст! Слас и страст, Стерлингова, малолетница, и: ето невоље.

Има зачкољица. Ово је само наизглед тачно, то да онај коме се свиђа милфача попут Стерлингове не може желети девојчицу од четрнаест лета. Наиме, то са порно глумицом није било баш потпуне сексуалне конотације, како изгледа на први поглед. Она је њему значила више. И он се са њом саосећао, било му је жао кад би видео бол на њеном лицу док је малтретирају црнчуге са огромним фалусима које трпају свуд. То уплакано лице које одаје бол и задовољство, то је оно што је њега везивало за њу. Али ни то није све. Откуд Ванах Стерлинг, онаква како изгледа, ако смо већ констатовали раније да то није тип жене која се свиђа Игору К.. Није волео прсате и масне жене због мајке. Одговор је прост: у даљини и туђини, самоме, по први пут у животу недостајала му је мајка и мајчинска љубав. Осетио се прекраћеним за све оно што није добио као син од мајке. А све оно је: све. Пошто је био јединац, није имао коме да се обрати, да се пожали, изјада, брату или сестри, да им каже шта га боли и тишти. У туђини.

ЧОВЕК ЛИМУНАДА

Ја сам сада: човек лимунада

Имам воду у колону

Имам шећер у крви

Имам киселину у желуцу

Најзад:
Имам и сламчицу међу ногама

А некада сам био: човек бакљада
Сијао сам духом
Горео сам срцем
Махао сам тврдцем

Сад сам лимунада
Био сам бакљада:
Сијао сам, горео сам, витлао сам
Између бакљаде и лимунаде
Читаве су плејаде
Мереопе и Стеропе
И све су биле младе:
Док је пламен буктао
А сада су киселе:
Лимун се смежурао

2011

СЛАТКО ЈЕ САМО ПРВИ ПУТ

Најбољи путоказ, када возиш по мраку, ноћу, јесте трака подвезице од чарапе, од оног прелаза где престаје свила а почиње топла кожа, па до међуножја које не спутавају гаћице. А онда она замамна и топла влажност, неколико километара даље, гласни уздаси (најзад без ограничења и страха да ће неко чути), поскакивање на седишту и.... тајац.

- Треба да поновимо ово – рече влажних гаћа.
- Шта вреди? Неће бити исто. Само је први пут овако – одговори му она са влажног седишта.
- Хоћемо ли негде на пиће, вечеру?
- Сита сам свега – рече она али тоном који је одавао задовољство –
Води ме кући. Спава ми се.

Одвезао ју је кући. Све што је било њима важно и због чега су се састали: обавили су. У колима, без коитуса. Секс некада зна да буде најслађи управо онда када не дође до класичног спаривања. Ако легне изненада и на правом месту, у право време. Али, фалинка свега тога јесте, заиста, што може само једном да буде тако слатко, већ другог пута је је то бљутав осећај неостварених очекивања. Тако је то кад је страст и сласт у страху. Да није тако, зар би се пипали по мраку, у колима, на Ибарској магистрали, кријући се од својих мужава и жена?!

ПОРНИЋ

Гледам порнић
Трљајући главић

Сањам јебачину
Држећи батачину

Прижељкујем да сојке
Понуде ми дојке

Пао бих ничице
Због једне пичице

2011

ИЗ РОМАНА "КЛИНИЧКИ ЖИВОТ"

(Сад се присећам: осећао се некакав електрицитет кад би се приближили једно другоме, некаква слатка чежња проузрокована ишчекивањем. Код мене је то била страст. Али страст посебне врсте. Слатка страст која траје само док се чека, док је нема. (Нема сласти без свасти). Она страст због које утрнеш, због које муцаш, клецаш или лебдиш. И за коју ниси баш сигуран шта је?! Касније, обично кад је касно, утврдиш шта је у питању)... Можда још имам времена, макар мало, да заволим или осетим љубавну страст. (Нема ни страсти без свасти). Да се окренем особи која плаче

за мноштво и да исправим свој испразан и промашен живот. Цео живот провести у лажи - грозно је то. Верујте ми. Знам шта причам.

(Да сам само био паметнији и осећајнији, па да некад задржим руку на њеном рамену макар неколико секунди дуже. Урадио бих праву ствар, не бих имао за чиме да жалим данас. Само то. Све преко тога било би сувишно и непотребно. Покварило би осећај, изгубило би еротичност, засметало би чежњи... Увек лажем кад се лирски "понесем").... Сад се тек сећам да је увек црвенела у образима (и још где?) кад би се нашли и били заједно. И наравно, опет сад се сећам, у свакој дискусији са њом, или неким трећим, увек ми је повлађивала. Била на мојој страни ма какве глупости говорио и ма колико пијано булазнио. А знао сам то, знао и те како: да булазим пијан. Ја њу, у ствари, јесам примећивао: као објект, а не као личност. Као женину сестру коју треба потуцати само ради саме чињенице да је женина сестра и да тако нешто жели сваки мушкарац. Па и то не претерано. Требало је успоставити нормалан однос са женом да би те тако нешто дотицало. Чак не ни као обичну али згодну жену, нисам је примећивао, не тек по некад и само као женину сестру, као свастику. А можда је све, уз мало добре воље и уз више емоција а мање рационалности, могло бити боље. Зашто нисмо могли да будемо сретни? Могло је да буде као из бајке: слога, љубав, секс. Ја, моја жена и њена сестра. Бајка љубави и сласти. Не, не би то био разврат! То би била уметност! После тога не би имало смисла стварати и писати. После тога је могуће написати "Пакао" или осликати Сикстинску капелу, након таквих доживљаја Тезеј убија Минотаура а Кеопс сагради себи гробницу. Али, чему то, после свега? После тога... не смем даље... Отуд идеја да сам оца сахранио пре времена. Наравно, да нисам свестан био свега тога пре мог саобраћајног удеса. Наравно да га сада сахрањујем у детињству зато што Фројд то од мене захтева, да бих и у смрти или полусмрти био спектакуларан или у најмању руку патетичан. Другим речима, кад већ нисам живео, макар да умрем у стилу и маниру великог писца.

И љубав?! Остане ли и љубав ако је било исте?! Макар неко кратко време, знам да не може вечно!? Остане ли макар каква духовна енергија иза тога? Бестелесна, и ако: смртна, свакако. Зато одлазим да гледам: Њу. Летим према њеним стаништима, затичем је и гледам у мојим природним окружењима. Њене од љубави и самозадовољавања набујале груди доводе ме и овако бестелесног у искушење. Нема ни мужа, ни момка, моја свастика, сад

сазнајем. Чекала је мене да погинем па да будем само њен. Сад више нико не може да ме одузме њој. (Како је пре нисам примећивао? И то ја, који, увек приметим и гледам жене око себе). Живот јој је пумпао груди. Претворила се у жену а ја то нисам видео. Какав сам скот био!!! - кажем и потврђујем сам себи. То је невероватно. А видим да сам могао и да би ми било лепо. Било би емоције и много више здраво-перверзног секса. (Је ли се самозадовољавала мислећи на мене, размишљам овако безпенисан?! После емоције увек то дође. Емоција не би вредела без тога. Уствари, утврдило би се да је била лажна емоција, без тога).

Да више сам само пажње посветио њој. Нашао сам кад ћу, сетио сам се на време. То може само мени да се догоди. (Чешће сам је походио. Гледао сам је тужну и лепу. Гледао сам је голу и уснулу. Њу: женину сестру, ону која ме воли. Казала је то, чуо сам). Сада се сећам сваког делића секунде који је одскакао од нормално устаљеног времена куртоазије, сваке стотинке у којој је дуже њена рука стајала у мојој, или када је моја рука остала на њеном рамену, или кад сам јој овлаш и ненамерно додирнуо груди при поздрављању, или мирис коже при рођачком љубљењу, или... Да, и тада ми је било пријатно, у тим тренуцима, нисам цвећка - мушко сам, мрзео сам своју жену, значи волео сам сваку али нисам био свестан потенцијала њеног набоја. Било ми је једноставно пријатно. И то не "осећајно" пријатно, него "еротично" пријатно. Пуританци би можда рекли: "скарадно" пријатно. За младу девојку прво сексуално искуство може значити само једну од две ствари: или је то задњи корак пред Рај, или први корак у Пакао. Трећег нема. Ја сам требао да се потрудим да мојој свасти то буде први корак у "рајско царство ужитака".... Одлазио сам код тазбине у почетку врло често. (У почетку код њих а на крају код мојих). Било ми је некако лепо тада. Био сам у центру збивања, обасут пажњом. Сви су вртели дупетом око мене, чак и моја жена по мало (и само на почетку). Хладовина у њиховом дворишту и јутарња кафа су чинили те одморе заиста пријатним. Ту у авлији, у хладу често смо и ручавали. Тај крај, њихово двориште, чиста јутра - све је то изгледало свеже и релаксирајуће. Има и друго. Код мене је био случај, а такви случајеви нису усамљени, када се зет више допадне ташти него својој жени. Па онда стара "гура" ствар себе ради. Макар да гледа и машта. По некад прораде и матерински инстинкти. Поготову код жена које немају мушке деце. (Да признам, поред физичке одбојности нисам остајао равнодушан и осећао сам

се по некад пентерафилично, што је кажу уобичајена појава код мушкараца али и доказ да су корени перверзне опсесивности у мени заиста дубоки). Код мене је ситуација била и компликованија, сад сам свесно свестан тога, а тада сам вероватно несвесно нешто осећао: на мене су "око бациле" и ташта, и свастика. Најстарија и најмлађа. Код прве је у питању била жеља за мушким дететом, код млађе љубомора на старију сестру. Стара је била перверзна, млада чисто емоционална. Било како било, био сам мажен и пажен преко сваке мере, тада на почетку...

РАДОДАЈКА

Из збирке песама "Људи моји"

ЗОРКА ЗВАНА РАДОДАЈКА
МРЗЕЛА ЈЕ СТАНУ
ИЗ ПРЕТХОДНЕ ПРИЧЕ ЗНАНУ
ЈЕЛ' КАД БИ ЗОРКА
СКИДАЛА ЂАНУ
СЛАЉУ ПАРУ НЕ БИ ВИДЕЛА
И НИЈЕ СЕ ТОГА СТИДЕЛА
ЕМ ТРАЈЕ КРАТКО
ЗНА ДА БУДЕ И СЛАТКО
СА'ТОМ ДЕЦОМ ТАКОРЕЋ'
МАДА ЈЕ ДОЛАЗИО И МАТОР СВЕТ
БАШ ЗА СКИДАЊЕ ЂАНЕ
ДОШЛИ БИ НЕКИ ПОД СТАРЕ ДАНЕ

ЗОРКА ЗВАНА РАДОДАЈКА
ЈЕ ИМАЛА ЧИСТУ СОБУ
С' ОРИБАНОМ ДАСКОМ НА ПОДУ
ПЕНЏЕР НИЗАК
БАСАМАК СКЛИЗАК
И ЉУТО ПЦЕТО
КОЈЕГ ЈЕ С' ЛАНЦА ПУСТАЛА
КАД СЕ У ЉУБАВ УПУШТАЛА

И ЉУДИ БИ ЗНАЛИ
КАД ЈЕ ЗОРКИН ПАС ОДВЕЗАН
ЗОРКА УНУТРИ ТЕРА КЕРА

БИЛО ЈЕ УПОРНИХ
КОЈИ БИ ЗОРУ ЧЕКАЛИ
ДА ЗОРКА ИСПРАТИ КАВАЉЕРА
ДА ЗОРКА ВЕЖЕ КЕРА
ОНИ СЕ УЗ ПЕНЦЕР УСПУ
И ПОЧНЕ НОВА АФЕРА
ДОК АВЛИЈОМ ОПЕТ ЛУДУЈЕ КУЧЕ

ЗОРКА ЗВАНА РАДОДАЈКА
НИЈЕ УВЕК УЗИМАЛА ПАРЕ
ЗА ОНУ РАБОТУ
НЕКАД БИ СИТУАЦИЈУ С'ВАТИЛА
ПА НЕ БИ НАПЛАТИЛА
ВЕЋ БИЛА ЧИСТО ДОБРОДУШНА
ЧАК ЈЕ И ОНА НОВАЦ ДАВАЛА
ЖЕНА ЈЕ БИЛА И ЗНАЛА ДА ВОЛИ
ПОСЛЕ БИ БИЛА БИВЕНА
ОД ТИХ КОЈЕ ЈЕ ВОЛЕЛА
ЈЕР НИЈЕ БИЛА ПОШТЕНА
БИЛА ЈЕ КУРВА
А ОНИ ЈЕЛ'ТЕ НИСУ

ЗОРКА ЗВАНА РАДОДАЈКА
БИЛА ЈЕ И МАЈКА
И ДОК ЈЕ ДЕВОЈЧЕ БИЛО ДЕТЕ
ЛАСНО ЈЕ БИЛО ЗАКЉУЧАТИ ВРАТА
И РЕЋИ

„АКО БУДЕШ ДОБРА
ЋЕ ДА ДОЂЕ ТАТА“
А ТО ЈЕ МОГ'О БИТ'
БИЛО КО ИЗ ВАРОШИ
ДОЧИМ КАД ДЕВОЈЧЕ
ПРЕСТАДЕ ДА БУДЕ ДЕТЕ
ЗОРКА ЈЕ ПОСЛА КОД ТЕТЕ
ПОШТО ПОЧЕШЕ
ДА НАСРЋУ МИМО ЗОРКЕ
НА ДЕВОЈЧИЦИНЕ
НАПУПРЕЛЕ ДОЈКЕ

КАД ЈОЈ ТЕРЕНЦИ

ПРЕНЕШЕ БОЛЕС'
БРЗО СЕ ПРОЧУ
МАДА СЕ КРИЛО
ЈЕР ИСТУ ДОБИШЕ И ВИЂЕНЕ ЖЕНЕ
ПРЕКО НЕВИЂЕНИХ МУЖЕВА
И ШВАЛЕРА
ТЕ СВЕ ПОСТА ВИДЉИВО
ТАД СЕ УМЕША И НАРОДНА ВЛАС'
ТАДА ДОЂЕ И ТАЈ ЧАС
КАД ЗОРКА ПРЕСТАДЕ
ДА БУДЕ РАДОДАЈКА
ОСТАДЕ САМО МАЈКА

ЦАБА ЈЕ КЕР БИО ВЕЗАН
НИКО ВИШЕ НЕ ДОЂЕ ПОД ПРОЗОР
ЧАК И МИЉОЈКО СПИЦА
ОДБИ ПОЗИВ
КО ЈОЈ ЈЕ КРИВ
ШТО ГА ЈЕ ЗВАЛА
КАД ЈЕ ОСТАЛА БЕЗ ПОЛА НОСА
А КОЛК'О ОТОИЧ
МИЉОЈКА ОДБИ ИЗ ПОНОСА
КО ШУГАВОГА
И ПУСТИ НА ЊЕГА ПСА

ОПЕТ ИЗ РОМАНА "ТЕНЦИ"

Тога дана се раније вратила из школе. У стану сам био само ја. Отац њен је радио а мајка је негде лутала по трговинама. Рекла ми је да су тога дана у школи правили хербаријум. Отишла је до своје собе и вратила се. Држала је у руци бели папир пресвијен на пола. Отворила га је а на пресавијеној ивици црнела се мала длачица. Рекла ми је да је то њена длака, одоздо, и да ми је даје за мој мушки хербаријум. Да, тако је казала: мушки хербаријум. Могу да ти набавим и мамину, рече и оде у собу. Тога дана ми се слошило. Добио сам грозницу.

ШВАБА

Из збирке песама "Људи моји"

ЗОКИ ЗВАНИ ШВАБА
БЕШЕ ВИСОК СКОРО ДВА МЕТРА
СПОРТОМ СЕ НИЈЕ БАВИО
БИО ЈЕ ВАЗДА МЛИТАВ И СПОР
АЛ' ЛЕПУШКАСТ
МИРАН КО ДЕВОЈКА
ПРВО СУ ГА ЗВАЛИ ШИЉА
А ТЕК ПОСЛЕ ШВАБА

ЗОКИ ЗВАНИ ШВАБА
ДОК СУ ГА ЗВАЛИ ШИЉА
УЛАЗИО ЈЕ НА ИГРАНКЕ ЏАБА
ЈЕР ЈЕ НАБАВЉЕНУ ДИСКО КУГЛУ
ОН ОКРЕТАО КАЖИПРСТОМ

ПОСЛЕ ЈЕ ИШ'О НА РАДНЕ АКЦИЈЕ
ЈЕДНОМ ЧАК И НА МОРЕ
ДОК СЕ ЈЕДНОГ ДАНА НЕ ПРОЧУ
ОШ'О ЗОКИ У НЕМАЧКУ

НЕКО ВРЕМЕ НИ ТРАГА НИ ГЛАСА
ОД ЗОКИЈА ЗВАНОГ ШВАБА
СВАШТА СЕ ДОДУШЕ ПРИЧАЛО
ДА ТАМО ИГРА КОШАРКУ
ЈЕР НЕМЦИ ПОЈМА НЕМАЈУ
ДА ЈЕ УСПЕО У ЖИВОТУ
ПА СНИМА ПОРНИЋЕ
ДА СЕ ОБОГАТИО
ПОШТО ЈЕБЕ ШВАПСКЕ БАБЕ
ДА ЈЕ ПРОПАО
ТЕ СЕ ПРОПЕДЕРИСАО ЗА ПАРЧЕ 'ЛЕБА

ПРИЧАЛО СЕ ПА СЕ ЗАМУКЛО
И ВРЕМЕНА ПОДОСТА ПРОЋЕ
ДОК НЕ ЗАИГРА МЕЧКА
И ПРЕД ЗОКИЈЕВОМ КУЋОМ
ГАНЦ НОВА ИСПОД ЧЕКИЋА

ДОВЕЗЕ ЗОКИ МЕЧКУ
У ЊОЈ НЕМИЦУ БЕЛУ КО СИР
И МЕКУ КО ПАМУК
И ЈОШ СА СВИМА ЛЈУБАЗНА
САМО СЕ СМЕШИ
ПО МАЛО СЛИЧНА ЈУЛИЈИ НЕГДАЊОЈ
А НЕМИЦА У НАРУЧЈУ БЕБУ
ШВАБИНО ШВАПЧЕ

ЦЕЛА ВАРОШ ПОЗАВИДЕ ЗОКИЈУ
ТАДА ВЕЋ ПРОЗВАНИМ ШВАБОМ
НЕКИ ПРИПАЛИШЕ НЕМАЧКИ МАРЛБОРО
ДРУГИ ЛЈУЉНУШЕ ТУРУ ПИЋА
КАД ЈЕ ЗОКИ ЧАСТИО ЦЕЛУ КАФАНУ
ТРИ ПУТА ЗАРЕДОМ
ТРЕЋИ ИЗДРКАШЕ
МИСЛЕЋИ НА ЊЕГОВУ ЖЕНУ
КАКО ВИЧЕ ШНЕЛ ШНЕЛ

ПОСЛЕ ПАР ДАНА
УПАЛИ ШВАБА МЕЧКУ
И ОДЕ НА МОРЕ
ВЕЛЕ У ДУБРОВНИК
НИЈЕ ВИШЕ ДОЛАЗИО
ДЕСЕТ ГОДИНА РАВНО

А И ШТА ЋЕ ОВДЕ
ГОВОРИЛИ СУ
ПОРЕД ОНАК'ИХ КОЛА
И ОНАК'Е ЖЕНЕ
И ОПЕТ МУ МНОГИ ПОЗАВИДЕШЕ
И ОПЕТ НЕКИ ИЗДРКАШЕ
ШНЕЛ ШНЕЛ

У ЈЕДАН МА
ЕТО ГА ЗОКИ ЗВАНИ ШВАБА
ВРНУО СЕ БЕШЕ
И ТО НЕ БЕЗ ПАРА
КО НЕКИ ШТО СУ

ОДМА НАПРАВИ ЛЕПУ КУЋУ
ДВОСПРАТНУ
НА СВАКОМ СПРАТУ КУПАТИЛО
ГРЕЈАЊЕ ПАРНО
КУПИ НОВА КОЛА
ЗАСТАВУ ИЉАДУИСТО
ИСТО ИСПОД ЧЕКИЋА
НАКУПИ СВАКАКВОГА АЛАТА
НАЈНОВИЈЕГ
И ОТВОРИ РАДЊУ ЗА ОПРАВКЕ
АУТОМЕХАНИЧАРСКУ
ЗАРАЂИВАШЕ ДОБРО

АЛ' НЕ БЕШЕ СРЕЋАН
ПУТЕНА ШВАБИЦА
ШНЕЛ ШНЕЛ
КАД СЕ РАЗВЕДЕ ОД ЊЕГА
УЗЕ МУ СИНА
ПО НЕКАКИМ ШВАПСКИМ ЗАКОНИМА
И САД ЗОКИ ЗВАНИ ШВАБА
ПАТИ И ТУЖАН ЈЕ
А ЉУДИ МУ ЈЕДНАКО ЗАВИДЕ

ЈЕБОЗОВНОСТ

Један од лепших појмова (и речи који описују тај појам) у нашем језику јесте описни придев: јебозовна-ан-ост. Та лепа реч у нашем језику, на жалост, све се мање користи. А вишезначна је и вишеслојна, да не кажем, и ако звучи просто, да је веома сложена.

Ако разложимо реч на два основна и саставна дела који је чине: јебање и зов, онда ствари куд и камо буду јасније, али то и ни најмање не олакшава комплексност теме. То јесте позив (звање, зов, зов на терање) али није отворен позив и није свакоме намењен, нити свако може имати од природе дар да такав позив упућује. "Звање" у овом случају има вишеслојну структуру. Зове се самом појавом али, и ако је на тај начин упућен, тај позив није намењен свима. Особа која шаље те позиве није врло често ни свесна тих својих сигнала и манифестација јер су јој од природе дата. Така јој је природа.

Саму реч "јебање" не требамо посебно анализирати, јер она говори сама за себе: све и ништа. Овде се и не мисли на сам чин јебања, већ на могућност и позив да се оно догоди. Наиме, драж јебозовности лежи у неоствареној жељи, у чежњи, у опсени, у ономе што се осети а не зна се због чега се осетило. Јер особа може бити јебозовна а да при том уопште не буде лепа и zgodна. Јебозовност је енергија, еротична енергија, од које се губи разум. Јебозовност је, рекосмо, и опсена, јер јебозовна особа не мора бити добра у кревету, кад до тога дође. Јебозован је само њен изглед и најбоље је кад на томе само и остане, као лепа успомена. Јебозовност је појавност. Јебозовна може бити особа комплетно, као појава, или само део њеног тела: усне, груди, очи, задњица, руке, прсти, нос, итд. Јебозовни не могу бити имплантанти, да се разумемо, они могу бити само секси.

Јебозовност није сексипил. Јебозовна жена није исто што и zgodна, секси или лепа жена. Секси је нешто ка себи, јебозовност је нешто од себе. Лепота је визуелна ствар, јебозовност је енергија. Згодност је физичка појава, јебозовност се осети. Јебозовна особа може бити чедна. На пример, курве су веома ретко јебозовне особе. Или: нимфоманке. Јебозовност је природна уколико је неусиљена, уколико је неусиљена и уколико је сама по себи и за себе. Она се, додуше, може пренети и у кревет, али веома ретко.

Јебозовна може бити и реч. Веома често. Али, јебозовност не изазивају просте и скарадне речи. Јебозовност се може препознати у конвенционалним речима, свакодневним узречицама, куртоазним поздравима, молитвама. Јебозовност може бити трептај ока, као што не мора бити (и углавном није) гола жена. Јебозони могу бити: прорез на зубима, неправилан нос, дугачко "rrrrrr" при изговору, неправилан ход, лепо лице, ружно лице. Интересантно је да јебозовност увек више исказују физички непривлачније особе. Као по правилу оне вам увек више пруже од пословично лењих лепотица.

Јебозовност најчешће само осетите, ретко је када конзумирате. Јебозовност се начешће осети од непознатих особа: на улици, у аутобусу, на сахрани, на свадби, на састанку, у продавници. Само прође, осетите је, оде, а ви се сећате још дуго. Сећате се једне јебозовне жене са неке свадбе од пре десет година и ако не знате ни ко је, ни шта је, ни како се зове, ни где живи. Видели сте је само тада, на кратко, и никад више.

Јебозовност има хипнотичку снагу. Одузме вам дах, паралише разум, разбукта страст, често и осећања. Јер, колико је јебозовност везана за страст и жељу, толико утиче и на осећања и чежњу.

Ви најчешће осетите јебозовност али није вам јасно одакле она долази. Али, осећате жељу да останете близу јебозовности, да се ништа не мења, јер вам је милина и топлина, а крв се покренула у жељеном правцу. Јебозовност је духовност, није физичка страст и ако изазива страст и покреће чежњу. Најсрећнији су они који су у могућности да редовно сусрећу јебозовну особу: на послу, на улици, у згради, у друштву, у родбини. Повремено, не стално, јер и јебозовност у великим количинам доводи до засићења, сваки сусрет са таквом особом покрене вам дамаре и може да вам освежи свакодневни живот и брак.

ПИЧКИН ДИМ

Шта је "пичкин дим"?

"Пичкин дим" би требало да буде нешто лако изводљиво.

Може да се гледа и метафорично: где иде дим од пушења оне работе?

Чак и да "пичкин дим" није оно што јесте и што смо објаснили, то би могло да буде нешто као "димни сигнал", као порука, позив или опомена.

Ипак, уместо лаког одговора добисмо на крају "курац од овце".

ЛАЖЉИВАЦ

Кад лепотица мину поред њих, један рече:

- Јебо сам је у дупе да јој пичка плаче. Немате шансе код ње: њој треба паламар.

Сви су знали да лаже али му то нико не рече. Да не кваре причу.

ОПЕТ ЛАЖЉИВАЦ

- Два пут, без вађења!

ИСКРЕНОСТ

- Јебеш ли шта?
- Прешле године замало, ове године мало ређе.

ЈОШ ВЕЋА ИСКРЕНОСТ

- Јебеш ли шта?
- Јебем, јебем, па променим руку.

НЕЛОГИЧНА ПОЕЗИЈА

*„Седи Мара на камен студенцу,
Дигла ноге не да пичке Немцу“.*
Ако седи, што је дигла ноге?
Ако је дигла ноге, што не да?
И што не да баш Немцу?

ЈОШ НЕЛОГИЧНОСТИ...

*„Попела се жаба на бандеру,
Чеше пицу о трофазну жицу“.*
????????
????????
????????

РЕАЛИСТА

Није она за мене, она пиша на високо.

ЈОШ ЈЕДАН РЕАЛИСТА

Од пробирача – нема јебача!

КОМПЛИМЕНТ

Има дупе ко наћве.

ДЕЧИЈА ПОСЛА

То си чуо још пре рата: мој ти курац био тата!
То си чуо од мене: појеш пичку од жене!

ДРЕВНЕ ИСТИНЕ

Ко није јебао Циганку, тај не зна шта је пичка!
Кога Цигани нису тукли тај не зна шта су батине!

ЈОШ ДРЕВНИХ МУДРОСТИ

Ко у царице – ко у магарице!

ПСИХОЛОГИЈА

Курац јој вири из очију.

КО ЋЕ ГА ЗНАТИ?

- Је ли била невина?
- Беше неко чепркао али није иш'о до краја.

МЕТАФОРА

Пичић ко колачић а колачић ко уво од слона.

УТЕХА

Без старца нема ударца!

УПОРЕЂЕЊА

- Чуо сам да се јебе ко мршава свиња.
- Ја сам чуо да се јебе ко штука.

ФИЛОЗОФИЈА

Живот је такав, чупав и длакав, кад га обријеш: за курац не вреди.

ВРЕДАН САВЕТ

После јебања – нема кајања!

СУДБИНА

Нема ништа горе него јебат своју жену и бројат туђе паре.

ОПЕТ СУДБИНА

Оста он: сува курца!

ПРОВИНЦИЈСКО ПОИМАЊЕ СЕКСА

- Има да је растурим. Има да је ицепам. Ма да је рачепим. Недељу дана неће моћ' да хода.

СЛОВЕНСКА АНТИТЕЗА

- Да ли више волиш да ти га коњ набије у дупе или да те змија уједе за око?

САРКАЗАМ

Треба га јебат да се размножава.

ВАЉАН РАЗЛОГ

- Не иде то: ја да је 'раним а други да је јебе!

ОПЕТ ИЗ "КЛИНИЧКОГ ЖИВОТА"

ПОКОЈНИК: Чиним ли неко зло себи или другима мојим потписом? Ту си ми доста нејасан, као да нешто тајиш? И осећам да је то "нешто" оно најважније што би требало да знам.

ЂАВО: Јасно ти је макар то да на овоме свету не постоје јасна разграничења између добра и зла, као што ни свест човечја није обавезно повезана са његовом душом (и ту ја налазим простора за своје деловање), па самим тим не видим зашто не би тако било и на "другом" свету. Другим речима, они који су прихватили веру у једнога Бога тиме су изгубили право да имају добре и лоше богове: тако сам се родио ја. Трећим речима: не очекуј од мене да будем сто посто поштен. Потребна је дугачка кашика да би се вечерало са ђаволом... ако разумеш шта хоћу да ти кажем... Посматрај то са практичне стране, наиме, добро је и у паклу имати пријатеља. Још неко питање? Ја сам наиме доста заузет створ, па бих да ако нема неких већих нејасноћа да се потписује, па свако на своју страну.

ПОКОЈНИК: Не запетљавај ме бесмисленим реченицама, не могу тек тако, велики су улози у питању а ја немам одговор на важна питања. Ја не желим да постанем ђаволов поданик ако већ не могу да останем божји човек.

ЂАВО: Еј!!!, све је то једно исто. Човек је човек. Нема ту разлике. Ми причамо о нечем другом што нема везе са људима. У народу постоји веровање да је ђаво хтео по угледу на Бога и његовог човека исто тако да створи свог човека па је из тог покушаја постао вук. Чиста глупост. Испада по томе да је богов човек: вук у људској кожи, а мој вук: човек у вучјем крзну. А мени је по мери сасвим и тај богов човек, ни сам га не бих боље и по свом укусу направио. Једна моја муштерија, слична теби али после повратка много успешнија но што ћеш ти бити, макар тако сада стоје ствари, негде је написала и то без моје помоћи, да је човек моја продужена сенка, што није до краја тачно али је лепо речено. А, истина је супротна, нисам ја створио неког другог човека због пандана божјем већ напротив: ја сам од људи створен. Још

је ваш 'роми Вук (такође моја стара муштерија) говорио да су ме људи из јаме извадили и тако у свет пустили. Карацић је био такав, што-шта је буквално прихватао, али симболика ове приче је да ја нисам стварао човека имитирајући бога него супротно: људи су мене створили инатећи се сопственоме створитељу. Човек је мене из јаме извадио а не ја човека. Ја човека само по некад у јаму гурнем. И то за његово добро. Још сам Милтону 1683-е у Италији лепо казао да ја ко душманин не идем, већ да ослобађам. И кад у јаму гурам ја човеки услугу чиним. А мене, моју суштину, ако ти је веровати твом "Новом завету", гурнули су у тело свиње. Ето, неко у рупу - неко у свињу. (Једино ме Свети Јован приказивао као леопарда, и то делимично...). А неко и у чизму! Од када је века и света мени се неправде чине. Чак се и импотенција појединаца приписивала мом утицају, што је, признаћеш, апсурдно и контрадикторно ако ме већ оптужујете да наводим на грех. Углавном, ви људи сте увек чекали да се оклизнем а како би сте се слатко смејали. Е, па, смех по некад има и своју цену. Најзад, што се мене тиче, кад потпишеш, можеш слободно у цркву да идеш, вера је, наиме, лична ствар...

ПОКОЈНИК: Не дајеш ми ништа конкретно, само некакве двосмилене филозофије, зато овако споро иде, а до мало пре си ме убеђивао да ово није филозофија него трговина. Ја те лепо питам хоћу ли, кад поново умрем, у Рај или Пакао, а ти све нешто изокола?! Како ћу да живим без душе?! Брига ме ко те је створио, кад је већ еидентно да постојиш.

ЂАВО: Еј!!, не купујеш ти од мене душу већ ја тебе спасавам од смрти, па сходно томе ја се не бих баш пуно ценкао и одуговлачио. Ја можда могу и да одустанем. Ти ме не слушаш: ја сам ти објаснио у вези Раја, то јест Пакла, и више од тога не могу све и да хоћу. Без душе ћеш живети ко и до сада, ко и многи. Неке квазифилозофије то називају "органским порталом", кажу да се човечанство дели на људе "са душом" и људе "без душе". Немају они појма о чему причају али ни свесни нису колико су близу истине, наравно у тотално другачијем контексту. Што се тиче мог филозофирања оно се креће само у доменима користи у трговини, ако ти се не свиђа: "срећан пут", ако хоћеш да тргујеш са мном мораш мало и да претрпиш ако "мисаоно засмрдим", штоно рек'о један ваш велики човек, чуо си за Пекића ваљда: ко ђавола за реп држи, мора му и прдеж поднети. И најзад, добро је да си схватио да постојим и ако ниси можда свестан да си управо то изговорио. Моја муштерија Јунг је лепо

говорио да сте сви ви моје марионете под условом да верујете у моје постојање само зато да би то објашњавали као празноверје. Ту је ваша грешка: 'тели би да се јебете а да вам не уђе, мислим ви: људи...

ПОКОЈНИК: Заиста нема потребе да се тако вулгарно...

ЂАВО: Што смо постали фини... тај исти Јунг Густав (и још како беше?!) вам је поручивао да се ђаво, то јест ја, најбоље прогони стрпљењем јер га он (мисли се на мене) нема. Ама, цабе, није имао коме!!! Слушај, да скратимо...

ПОКОЈНИК: Ти ћеш да ми говориш о стрпљењу?!

ЂАВО: Зашто, молим?!

ПОКОЈНИК: Па већ неколико пута губиш живце! Слаб си ми ти трговац, кад већ други пут претиш како ћеш одустати. Него, реци ти мени, како сам ја као бестелесан, као душа, као идеја, на том назови другом и бољем свету могао и смео да размишљам о перверзним стварима, да осећам страст и жељу за сексом??? То ми никако не иде у главу. Не би требало да је тако, то прља душу, ако је истина, и опет јој ставља окове?! А, опет, није ми јасно, ако је душа бестелесна, и ванвременска, и ванпросторна, зашто црквени оци проповедају да уздржавање од секса и хране чини да душа буде здравија?!

ЂАВО: Еј!!! Човече!!!, све си то само сањао, како ти то до сада бар није јасно. И овај разговор је сан. Све је већ одлучено, ти си већ одлучио. Сан!!! Снови!!! Полуције!!! Да није тако следио би ти вечни мрак па онда не би ни могао да мислиш на свастикине сисе. Снови!!! И то снови који немају везе са Поовим "ђаволом перверзности". Како је још Марко Аурелије рекао: "телу припада рака, души припада сан". Зар треба да ти објашњавам о тим стварима, зар си мало пута за живота сањао чудне снове. Па и такве, како ти кажеш, перверзне, мада ја заиста не видим ништа перверзно у њима. Да ти право кажем та идеја са женином сестром уопште није лоша.

ПОКОЈНИК: То није тема, нисам на то мислио...

ЂАВО: Него на шта си мислио? На крају крајева, колико видим ти ниси седео скршетних руку по том питању. Према томе, урадио си то и пре него си ме срео а сад мени држиш моралне придике.

ПОКОЈНИК: Ти си ме свакако на то натерао, сад видим и схватам то.

ЂАВО: Па и да јесам, шта?! Ајде, кажи поштено: јесам ли те нагонио да перверзно мислиш на дечаке? На мале девојчице? На мушкарце? На

животиње? Не, мој брате по вери: ако си и мислио, то јест, сањао - мислио, односно, сањао си сочну пичку и ја старно не видим у чему је ту перверзија?! На крају крајева, ако ви људи сматрате да вас ја на неки начин наводим на блуд који је вама стран а ви се лепо одрекните секса. Одрекните се секса, ако сте искрени!!!

ПОКОЈНИК: Е, јеботе, 'де баш мени да допадне ђаво који воли да цитира друге и уз то још изражава као кочијаш?! И престани да вичеш: еј!!! Перверзно је то што душа умрлог или умирућег не би требало да мисли о томе!!! Проблем је што онда није слободна!!!

ЂАВО: Шта ћеш... и твоја ће књига бити пуна цитата па ја не коментаришем него ти награду спремам... и не глуми финоћу, молим те... а што се тиче твоје душе: она СВАКАКО неће бити слободна... Међутим, разјаснићу ти, мада ћеш тешко схватити. Ти, у ствари, док си био нежив ниси мислио о сексу него си саобразно мислио на том нивоу. И сам знаш да тада није имало шта да ти се дигне а ипак си ти саобразно био укрућен.

ПОКОЈНИК: Ништа те не разумем што значи да ме опет нешто фарбаш. Па добро, шта рече: чиним ли зло што се бакћем са тобом, мада је очито да и немам неког избора?

ЂАВО: (за себе и себи у браду: Зависи да ли моје име пишеш малим или великим словом, то је питање и суштина разлике...). ...Не чиниш зло, нити ја чиним неке зло... Лепо је Кундера написао да сматрати Ђавола присталицом Зла, а Анђела борцем Добра, значи прихватити демагогију Анђела... Још је Малро одао почаст машти Европљана који су ме измислили па кад сам умро (по њему) они су пронашли свој дух... будала...

ПОКОЈНИК: Не знам што али очекивао сам такав одговор...

ЂАВО: Па, кад је истина. Наравно да ни са једним спаљеним на ломачи, или на други начин умореним, због некаквог пакта или савеза са мном, нисам имао никаквог посла, нити је моја кривица. Сви ти пострадали, бар са те стране били су невини. Када су 18. августа 1694. године спаљивали Ирбена Грандијеа ја нисам био присутан. Седам хиљада људи је клицало његовим мукама на ломачи... мене ту није било... Читај оног вашег Живковића, њему сам говорио о томе. Он ме је показао у доста позитивном и реалном контексту, па ме је чак из МИТА пребацио у НАУЧНУ ФАНТАСТИКУ, што је позитиван помак за мене. Ја сам се увек трудио да тим мученицима олакшам. Па ни онај доктор са Хајделберга Јохан Фауст

није имао никакве везе са мном и ако су после о њему и мени написане хиљаде страница и написане хиљаде нота: Лесинг, Гете, Лено, Бусони, Гуно, Клингер, Лист, Шефер, Рембрант, Марло, Берлиоз, Спохр, Шуман, Хофман, Вебер, Менделсон, Вагнер, Гоунод, Боито, ... Ни Дон Жуан, ако ћемо право, ни Јозеф К. Па тако и ти по том питању можеш бити миран. Ја сам толико мудар да ретко остављам свој траг а скроз паметан да својим умећима никада не подучавам људе. Пустите бајке и легенде. Па и године 1484-е када је тадашњи папа Иноћентије VIII обнародовао булу "Summa Desiderantes" која се тумачи као објава рата мени, дакле, и после тога су страдали људи, жене и деца који нису имали никакве везе са мном. А не ја!!! Нити сам их ја уморио!!! Размисли, па и те приче о мојим незајажљивим сексуалним апетитима, ето, у твом случају, ко ти обљубљује жену, ја или: у цркви венчај кум?! Ако сам га и ја наговорио, па шта?! Део сам снаге која вазда жели да створи зло, а увек добро сазда.

ПОКОЈНИК: Остави ме својих лоших стихова. Какво си ми добро тиме урадио?!

ЂАВО: Па макар знаш са ким имаш посла. А стихови нису моји већ Гетеа великог. Оног истог Гетеа који је сматрао да се мојом кушњом одмерава квалитет људи!!! Заборавио сам да данашњим интелектуалцима мањка класичног образовања. Да не ситничаримо, добро, моји су али се његовим слове. Ја сам њему још 1828-е, такође у Италији, јер сам тамо највише боравио због својих реуматичних костију, рекао: "Драги господине, уметност вечно траје а живот наш је кратак као дах".

ПОКОЈНИК: Ма какве то везе има са мном и мојом женом?! Дај, молим те...

ЂАВО: Има, врати се и продужи живот колико ти се још дадне. Ниси ти ђаво па да ти је мало и да у нужди гуташ муве...

ПОКОЈНИК: Проблем је што по некад не знаш да ли си жив?!

ЂАВО: А по некад не знаш да ли си мртав, ха!

ПОКОЈНИК: Што му дође на исто?!

ЂАВО: Да, тако је.

ПОКОЈНИК: Бог?!?

ЂАВО: Богу се душа: предаје, мени се: продаје – ти процени шта је поштеније.

ЈУЛИЈА

Из збирке песама "Људи моји"

ЈУЛИЈА ЗВАНА МАЂАРИЦА
И ЈЕСТЕ БИЛА МАЂАРИЦА
АЛ' ОДКУДЕ ДОСПЕ У ВАРОШ
МАЛО КО ПРАВО ЗНАШЕ
САМО СЕ НАГАЂАШЕ
ФАЛИЛО МЕДИЦИНСКИХ СЕСТАРА
А ЈУЛИЈА ВАЉДА НЕМАДЕ ЗАДЊИЦА
ЗА СВОЈУ ИГЛУ
ПО БАНАТУ СРЕМУ И БАЧКИ

ЈУЛИЈА ЗВАНА МАЂАРИЦА
ЈЕ БИЛА ПРАВА МАЂАРИЦА
ЈЕБОЗОВНО ЈЕ ЗАНОСИЛА ГОВОРМ
MAGYAR SZO
ЈАКА У КУКОВИМА
ЈОШ ЈАЧА У ГРУДИМА
БЕЛА У ЛИЦУ
ЧИСТА И ВАЗДА МИРИШЉАВА
НАСМЕЈАНА И ЉУБАЗНА
ЧИНИЛО СЕ
СВАКОМЕ ЋЕ ДАТИ
АКО ЈЕ ЛЕПО ПИТА

И

ЦЕЛА ВАРОШ ПОЛУДЕ ЗА ЊОМ
МУШКИ ДЕО ЈАШТА
И ЖЕНСКИ ОБАШКА АЛИ
ИЗ ДРУГОГ РАЗЛОГА
АЛ' ТО БЕШЕ ОЗБИЉНА ЕКИПА
НЕ МАЈМУН ШАНТА ИЛИ МОРТУС
МАДА И ОНИ
ВЕЋ РЕДОМ
ПРЕТСЕДНИК ОПШТИНЕ
ДИРЕКТОР ЗАДРУГЕ
СУДИЈЕ ЛЕКАРИ ОПШТИНАРИ
И ЦЕЛА БОЛНИЦА ПРЕКО

ГОВОРИ СЕ И ДАНАС
ИШЛИ ЗДРАВИ ЉУДИ
И ТРАЖИЛИ ПЕНИЦИЛИНЕ
САМО ДА ИХ ЈУЛИЈА
ПРЕУЗМЕ ПОД СВОЈЕ И
ЛИЧНО УБОДЕ У ДУПЕ
А НАУЧИШЕ И ПРВЕ РЕЧИ
МАЂАРСКЕ
АДЈ НЕКЕМ
ДАЈ МИ

КОЛИКО ЈЕ ВЕРОВАТИ
ЖИДОВ ЈОЈ ЈЕ НУДИО СВЕ ШТО ИМА
А ИМАШЕ МНОГО ЗА ПРИЛИКЕ НАШЕ
САМО ЗА ЈЕДНУ НОЋ
НЕ ДУЖЕ
ДА МУ ДА
АДЈ НЕКЕМ

ДА СЕ ПРИЗНА МОРА
НА ЈУЛИЈИ ЗВАНОЈ МАЂАРИЦИ
СВЕ БЕШЕ НЕВИЂЕНО ЗГОДНО
АЛИ ЈЕ ОНА БИЛА ПОШТЕНА
НИКОМЕ СЕ НЕ ПРЕДАДЕ
НЕМ РОГОК
МАДА СУ И СНАГОМ НАСРТАЛИ
НА ЊУ
И ГОВОРИЛИ ДА ИЗАЗИВА

НЕДЕЉОМ УЈУТРО
ЈУЛИЈА БИ НАСЛОНИЛА ДОЈКЕ
НА ПРОЗОР СВОЈЕ СОБИЦЕ
КОЈА БИЈЕ НА ГЛАВНУ УЛИЦУ
И ЦЕЛА ВАРОШ
ШПАЦИРАЛА БИ ИСПОД
ДА ОДА ПОЧАСТ ТОЈ ЛЕПОТИ
А ЈУЛИЈА БИ СЕ СМЕШКАЛА
ВРТЕЛА ДУПЕТОМ У ШАРЕНОМ ПЕЊОАРУ
ДОК БИ ИЗ СОБЕ ДОПИРАО

МИРИС СВЕЖЕ ИСПЕЧЕНЕ ШТРУДЛЕ

ГОВОРИЛО СЕ ПО ВАРОШИ
ДА СУ МАЂАРИЦЕ ДОБРОДУШНЕ
ДА 'ОЋЕ ДА ДАДНУ
ТЕ ДА ЈУЛИЈА ЗВАНА МАЂАРИЦА
МОЖДА И НИЈЕ МАЂАРИЦА
ЧИМ НИКОМЕ НЕ ДАЈЕ
НЕМ РОГОК
„ХРВАТИЦА ЈЕ ТО
ПА НЕЋЕ СА СРБИМА“
ЛАМЕНТИРАО ЈЕ ЖАРЕ ВОЈВОДА
И СВАКЕ НЕДЕЉЕ ШЕТАО СА ОСТАЛИМА
ИСПОД ЈУЛИЈИНОГ ПРОЗОРА
ПРАВЕЋИ СЕ НЕЗАИНТЕРЕСОВАНИМ

ЈЕДНОГ ДАНА
ДОЋЕ НЕКИ ИШТВАН ЗВАНИ ПИШТА
УЗЕ ЈУЛИЈИНЕ КОФЕРЕ
УБАЦИ ЈУЛИЈУ И ЊЕНЕ СИСЕ
СА СВЕ ДУПЕТОМ У ПЕЗЕЛЦА
И ОДВЕДЕ ЈЕ У СУБОТИЦУ
SZABADKA VAROS
А НАША ВАРОШ
ПОСТАДЕ РУЖНИЈА БЕЗ ЊЕ

АЦА МАЈМУН СЕ ПОСЛЕ КЛЕО
ДА ИМА ЛИЧНО ЊЕНЕ ГАЋЕ
АЛИ ИХ НИКО НЕ ВИДЕ

РАТНО СТАЊЕ

...баснословну цену на црном тржишту достигла је једна непостојећа видео касета са наводним кућним порњићем локалне лепотице, коју је „као“ неко нашао (мада је дискутабилна и лепота дотичне, али су мерила и укуси били такви какви су били) у њеној кући када су они напустили варош. И ако је постојала само у легенди, и ако је нико и никада није видео већ је само чуо „од некога ко је причао са неким коме је један причао да је гледао и да је

има“. На цени је био и доњи веш исте госпође, и свих других добродржећих жена које су отишле, а за који се добијала машина за веш или најновији тип телевизора. Један његов саборац је носио њен позамашни брусхалтер преко борбеног прслука као амајлију. Пошто се сматрало да извиђачи све знају, јер се свуда крећу, један момчић из штаба, који је тамо кувао кафе и послуживао оброке у команди, питао га је за ту касету. Одговарао му је бесмислено, ни "да", ни "не". Тако је он посумњао да можда су извиђачи ти који имају касету, да су је пронашли у неком њиховом "извиђању". На основу те његове двосмислености чистио му је пушку кад год би се задржао у штабу, по некад и чизме, све у нади да ће и он стићи на ред да погледа видео касету са порно снимком локалне, и већ неко време са својим сународницима избегле "лепотнице", за којом смо се сви окретали док је јездила улицама градића...

СТАРОСТ

Давно стих нисам описао
ни неверницу љубио
Човек ли сам
или шта

Сећам се
једне зиме
једног дана
једне магле
сијало је Сунце
(што уосталом стално и чини)
пред или после празника
ходајући заволах
невину неверницу

Од тада са реченицом
бој бијем
немам стих
Са маглом
бој губим

немам поглед
Волим и трпим...
2011

ЗАБАВА ПОД СТАРЕ ДАНЕ

Бејаше на некој забави, прослави, не тако давно, у неком ресторану. Не можемо вам рећи који је ресторан, јер ће се одмах знати која је забава, а ако знате која је забава знаћете и која је жена у питању. За њега знате већ: ко је и шта шта, па би вам тако препоручили да не верујете ни реда од овога што говори и пише. И, није то најважније у овој причи, мисли се, ко је и шта је и где је. Важна је, што би рекли, поента.

Лепо дружење, храна, пиће, песма, игра. Сви се лепо угодили, сакрили гардеробом и шминком недостатке које им курве-године и издајнице-крштенице откривају све више и више. Кад је пиће узело маха а шале постале све ласцивније, пришла му је једна згодна и средовечна жена (дакле његових година). По њеној спољашности се видело да јој добро иде, да је рад није „убио“ и да јој је сексуалност на врхунцу. Мало су се шалили, мало играли, мало плесали. И пили: доста. Око поноћи, најарцана, предложи му да седну у његова кола и оду „негде“.

Знао је шта то „негде“ значи и намах му се учинило невероватно примамљиво. И сам је почео да се ма'нита. Жена његова беше уна путу, био је усамљен, са потребама, али и утрениран. Мисли се, утрениран што се тиче пића и контролисања страсти. Давно је он изео многе смокве и убрао разне крушке, што би рек'о наш народ: није жељан толико да би му се мозак скроз помутио.

Зато се прибрао, стресао, обећао себи да ће се поиграти кући сам са собом да скине мрзију, па одговори на позив:

- Могли би код тебе, до твог стана, колико сам схватио, живиш сама?!

- Наравно, можемо – једва дочека напаљена.

- А, јел' би могла, кад стигнемо, да ми опереш гаће? Мало пре сам био спорад' себе, па се нисам баш најбоље обрисао, фалило папира у клозету. А, после и да спремиш да нешто поједемо, овде није било баш обилних порција а ја брзо огладним.

На ове његове речи она цикну ко љута гуја, поскочи тако да су јој се тресле сапете сисе:

- Нисам ти ја бре жена, пичка ти матерна, да те ја перем и да ти кувам!!!

- Тачно – рече – зато ја легам у кревет само са оном која ме двадесет година пере, кува и трпи ме.

- Ти си луд – рече и оде од њега, а након двадесетак минута изађе са другим бизговом, који је сав срећан мислио да је велики јебач јер је пристао на њену понуду.

А, у ствари, велики мушкарци су они којима жена и после двадесет година пере говнаве гаће и кува ручак са истом љубављу и пожртвовањем као и првог дана заједничког живота. Велики мушкарац можеш бити само са великом женом, прави мушкарац си ако делиш кревет са правом женом. Са једном женом. Твојом женом.

ЖУДЊА

Ослободити се жудње о другоме, туђему, недозвољеноме и недоступном – значило би бити спокојан и блажен. Тек тада се човек може посветити страствено неком послу или некој особи. Тада се ствара и створи. Све те жудње, све то туђе, све недоступно и забрањено најчешће је сексуалне природе. У малом проценту и код тоталних духовних и психичких деформација може да буде у питању и материјално. Ослободити се свега тога најлакше се може из љубави али је и та љубав стрес који не да мира телу па је само класична замена у питању.

Када човек жуди, онда је неспособан да се потпуно преда нечем другом: осим жудњи. Када човек жуди, рањив је и подложен утицајима. Када човек жуди, карактер му слаби а он је углавном невољан да се одупре изазовима. Кад, ретко, жудњу оствари, онда је разочаран и празан. Рекох да је већина човекових жудњи сексуалне природе и да се остваривањем неке од њих човек грдно разочара. Углавном смо жудели за непостојећим, за нечим фиктивним што је постојало само у нашој глави. Јер сласт потраје кратко (некад је и нема, услед силне жеље човек изгори) а онда истога гризе савест и осећа се глупо што је толико времена жудео за нечим тако лажним и неважним.

Проблем жудње је у следећем: кад се ретко оствари, човек је празан јер се иста остварује готово увек касно, кад више није важно, кад су прошле године у којима је то много више и суштински било важно. Као двадесетогодишњак имаш двадесетогодишњакиње а жудиш за четрдесетогодишњакињама – супротно, кад напуниш четрдесету: имаш своје вршњакиње али жудиш за двадесетогодишњакињама.

Жудим јер блудим
Блудне су жудње
Увек
То је човек
Жеља неиспуњива
Страс неизлечива
Жудња забрањена
Забрањено је
Човеку најжудније
И то увек
Најблудније...

ИСКУСТВО

Искуство је кад знаш али не можеш!
Неискусан може али не зна!
Некад искусан зна и може, али: неће!
По некад, неискусан може и зна, али: нема!
Само велики увек знају, могу, хоће и: имају.
Само велики "јебачи"!!!

ЛАЈК-ОВАЊЕ

Ми лајкујемо а каравни пролазе. Нас лајкују а ветар носи. Пси више не лају по оборима – они лај-кују. Сада је све једноставније и лакше: постоји лајк. LIKE!!!

У вези сам: лајк! Оженио сам се: лајк! Добио сам дете: лајк! Развео сам се: лајк! Дете није моје: лајк! Умро ми отац: лајк! Продајем фрижидер: лајк! Једите говна: лајк! Уделите ми који лајк, ако бога знате, севап је! Који ћете

ми мој ако ме не лајкујете?! Кад те ош-лајкујем преко носа, видећеш ти свога бога! За-лајкујем из свег срца! Оп-лајкујем покојника искрено. Лајкујеш ми се веома. Во-лајкујем те највише на свету! Смо-лајковао ме је начисто. Раз-лајковали смо се, више није ишло. Њега ни мајка не лајкује, колико је лош човек. Нужан сам за мало лајкова, враћам са каматом. Не лајкује му се, импотентан је. Никад јој доста лајкова, нимфоманка је. И то ми је хвала за све лајкове које сам ти дала?! Добар лајк: мир у кући. Лајковали смо је на редаљку. Убио сам је од лајка. Због лајкова родитељи ће те тући. Од сто лајкица ја ћу један лајк извући, једини из вреће, тако сам баксуз. У лајку зору, зору, зору, кад сване дан, ја идем кући сав лајкован. Одајмо последњи лајк човеку. Живео је и лајковао честито!

Тужио Стеван Стану
да му је нашла лајку ману!
Суд донео решње
да се понови лајковење!
Лајк може да значи све а углавном не значи ништа.

МУШКИ ШОВИНИЗАМ

Жена је само украс око пичке.

РОДНА (НЕ)РАВНОПРАВНОСТ

Једини излаз за Србију су револуција и лепе жене!!!
9 од 10 ће се питати: што лепе жене?

РОДНА РАВНОПРАВНОСТ

Рече му један чо'ек: "Жена без дупета - кај село без цркву". Ову стару српску филозофску мисао ето, на ову кризу, убацује у ове списе. На ову немаштину некако ти буде топло око срца и биваш мање гладан и жедан кад видиш добро дупе. Шта ће сироте жене да гледају: то већ не знам. Е, то је родна неравноправност!!! Ето, и он, ко папа Фрања: о дупетима, па о дупетима!

ПОРНО СРБИЈА

Боље "blowjob" – него роб!
Боље "handjob" – него сноб!
Боље "butt" – него бот!
Боље "tits" – него скот!
Боље "blow" – него Блер!
Боље "hand" власти – него врећа части!
Тешко иде "granny" – слабо иде "teeny"!
"Porny" власт – појела "full"!
И "vintage" - и "school"!
Напредни "daddy" – народ у беди!
Ипак си роб – пошто нема "job"!
Уместо плата на руку – они ти "dildo" завуку!
А у моди – "public sex" на води!
Једини "job" у Србији – је оно што у "mouth" улети!
Када власт "ends" - у реформи!
"Milf" влада – народ страда!
"Threesome" играња – ММФ, српска власт и Светска банка!
"Gangbang" Србима следује – како јебеној страни доликује!
Ћеф им "forward" - или "back"!
По вољи им "anal" - можда "black"!
Ал' да ћуту – нема "dirty talk"!
Свеједно је – следује им "sock"!

На крају испадне обично – народ "fuck domino"!
"Ejaculate" обимно – и "finish" жестоко!

ПОРУКА ЧИТАОЦИМА ЗА КРАЈ

Свака револуција једе своју децу – једино их сексуална револуција:
јебе!!!

КРАЈ

Игор Ђурић

Аскурђел Иванов. Курђел Петков. Бела пчела Ђурина. Чукунунук Спасојев. Праунук Милојев. Унук Данилов.

Син Милисавов. Отац Ђурађов.

Рођен 26 јануара 1968 године у Истоку.

Писац.

Објавио:

Збирку песама „Недовршене песме“, 1997;

Роман „Колона“, 2005;

Збирку прича „Источке приче“, 2009;

Збирку есеја „Метохија и Косово“, 2010;

Роман „Клинички живот“, 2012.

Збирку прича и песама "Источке приче - Сентиментална историја једне вароши", Друго допуњено издање, 2014;

Заступљен је у зборницима, збиркама, штампаним медијима и присутан на интернету. Одсутан из свих институција, интересних група, партија и организација.

Воли и вољен је.

Свако написано слово посвећује Гоци.